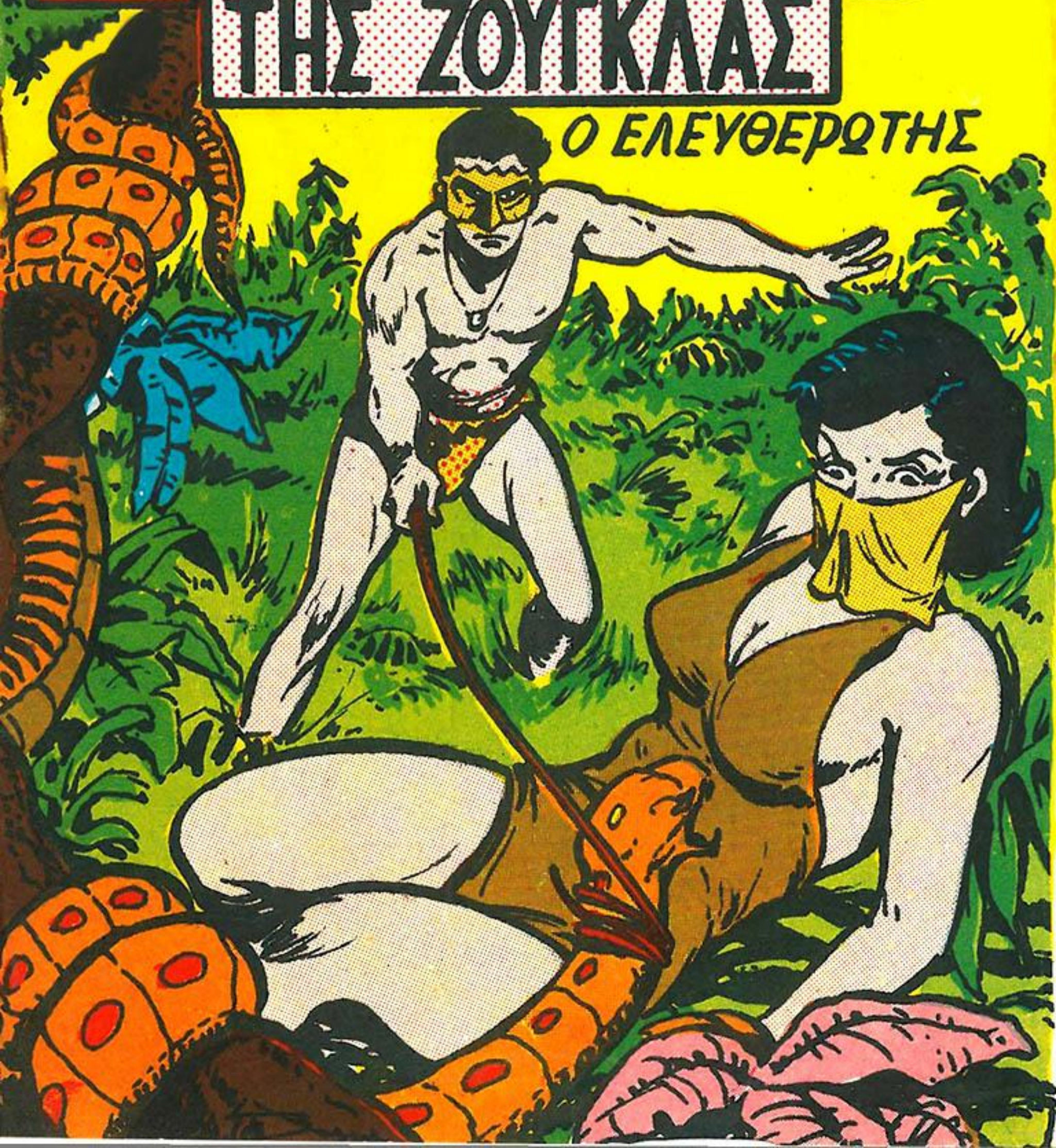

ZOPPO

3

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΗΣ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

Μήνυμα για τον Ζορρό

Ο ΖΟΡΡΟ τής Ζούγκλας, ο άνθρωπος που κανείς δεν ξέρει την πραγματική του ταυτότητα, εκτός από δύο εμπιστούς του ανθρώπους βρίσκεται σε κίνδυνο. 'Αφού κατάφερε να εξοντώσει τον λυσσασμένο από δίψα έκδικήσεως παράφρονα Ριμπέϊρα και να σώσει το άθωο πλήρωμα του αεροπλάνου που μετέφερε τον χρυσό τής Τραπέζης τής Βραζιλίας, τώρα κινδυνεύει να συντριβή στο έδα-

φος τής ζούγκλας μαζί με τον Πάντσο, τον κωμικό βοηθό του, πέφτοντας με το έλικόπτερο από ύψος χιλίων μέτρων. 'Ο έλικας, αντί να χτυπάει ρυθμικά τον αέρα, περιστρέφεται σπασμωδικά λές και ή μηχανή κοντανασαίνει και δεν μπορεί να τον γυρίσει.

'Ο Ζορρό προσπαθεί να σκεφθῆ κάποιο σχέδιο σωτηρίας. Το μυαλό του εργάζεται με ίλιγγιώδη ταχύτητα, χωρίς να χάνη την ψυχραιμία του. Βέβαια, θα μπορούσε να πηδήσει με άλεξιπτωτο. 'Αλλά μέσα στο έλικόπτερο βρίσκεται μόνο ένα άλεξιπτωτο

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ●

καὶ δὲν μπορεῖ φυσικὰ νὰ σωθῆ ὁ ἴδιος ἀφίνοντας τὸν Πάντσο νὰ σκοτωθῆ. Ξαφνικὰ ὁμοῦς, καθὼς σκύβει γιὰ νὰ κυττάξῃ ἀπὸ κοντὰ τὰ ὄργανα διευθύνσεως, ἀκουμπάει ἐπάνω στὸν Πάντσο.

Ὁ μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος πού τόσο χρήσιμος τοῦ φάνηκε στὸν ἀγῶνα τοῦ ἐναντίον τῶν κακούργων, κάθεται ἀλύγιστος στὸ κάθισμά του κρατῶντας μὲ ἐπιμονὴ τὰ μάτια του κλειστά. Τὰ χέρια του σφίγγουν μὲ ὄλη του τὴ δύναμι τὰ μπράτσα τοῦ καθίσματος καὶ καταβάλλει ὄλη του τὴ θέλησι γιὰ νὰ μὴ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸν φόβο πού τὸν πλημμυρίζει. Σφίγγει τὰ δόντια του καὶ ἀπὸ μέσα του λέει ὅσες προσευχὲς θυμᾶται ἐνῶ τὰ πόδια του τεντώνονται καὶ μαζεύονται σπασμωδικὰ λὲς καὶ κινουῦνται ἀπὸ κάποιο ἐλατήριο, μόνα τους.

Τότε μόνο ὁ Ζορρό καταλαβαίνει τὸ εἶδος τῆς βλάβης τοῦ ἐλικοπτέρου καί, παρὰ τὸν κίνδυνο, μόλις κατορθώνει νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια του. Γιατὶ τὴν βλάβη τὴν προκαλεῖ ὁ πανικόβλητος Πάντσο. Πού καθὼς τεντώνει τὰ πόδια του, πιέζει ἀσυναίσθητα δύο χοντὰ καλώδια πού ξεκινοῦν ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς συσσωρευτὰς πού καταλήγουν στὸν ἠλεκτρικὸ κινητήρα. Κάθε φορὰ πού τὰ καλώδια πιέζονται, χάνουν τὴν ἐπαφή τους μὲ τοὺς ἀκροδέτες τοῦ συσσωρευτοῦ καὶ ὁ κινητὴρ «κόβει» στερημένος ἀπὸ τὸ

ζωογόνο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ὅταν ὁ Πάντσο μαζεύῃ τὰ πόδια του, τὰ καλώδια κάνουν ξανὰ ἐπαφὴ καὶ κῦμα ἠλεκτρισμοῦ ξεχύνεται στὸν κινητήρα πού δίνει νέες στροφές στὸν ἐλικά. Εὐτυχῶς, ὁ Ζορρό κατάλαβε ἐγκαίρως τί συμβαίνει. Πρὶν κάποιο ἀπὸ τὰ καλώδια, ἢ καὶ τὰ δύο, ξεκολλήσουν τελείως. Ὅποτε τὸ Μαῦρο Πουλί θὰ γκρεμιζόταν γιὰ νὰ συντριβῆ στὴ ζούγκλα.

Μὲ κοφτὲς σύντομες φράσεις, ὁ Ζορρό διατάσσει τὸν Πάντσο νὰ κρατήσῃ τὰ πόδια του μαζεμένα. Σφίγγει κατόπιν μὲ τὴν πένσα τὴ βίδα πού συγκρατεῖ τὰ καλώδια στὴ θέσι τους. Καὶ τὸ Μαῦρο Πουλί ὀρμάει πρὸς τὰ ἐμπρός, καθὼς ὁ κινητήρας του ἐφοδιάζεται τώρα κανονικὰ μὲ ρεῦμα, ἐνῶ ὁ Πάντσο, συγκεντρώνοντας τὴν προσοχή του στὸ νὰ κρατᾶ τὰ πόδια του μαζεμένα, ἀρχίζει ἀσυναίσθητα νὰ ἀπλώνη καὶ νὰ μαζεύῃ τὰ κολλημένα του μπράτσα!

* * *

Ὁ μικρὸς Ἰνδιάνος, πού πρέχει μέσα στὴ ζούγκλα, δὲν σταματᾶει οὔτε στιγμή, γιὰ νὰ κυττάξῃ πίσω του. Ξέρει πῶς τὸν κυνηγοῦν, καὶ τὰ μάτια του, μεγαλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο, ψάχνουν μὲ ἀγωνία μέσα στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ ξεχωρίσουν τὰ ἐμπόδια, πού θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ κόψουν τὸ δρόμο. Αὐτοὶ πού τὸν κυνηγοῦν, εἶναι ἄγριοι Χιβάρος. Ἡ τρομερώτερη φυλὴ κεφαλοκυνηγῶν τοῦ Ἀμαζο-

νίου. Καί ἄν τὸν πιάσουν, τὸ κεφάλι του, ἀφοῦ περάσῃ ἀπὸ ὀλόκληρη ἐπεξεργασία μέχρι πού νὰ γίνῃ μικρὸ σὰν πορτοκάλλι, θὰ πάῃ νὰ στολίσῃ τὴν καλύβα τοῦ Κριπάλι, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν αἰμοβόων Χιβάρος.

— Φύγε, τοῦ εἶχε φωνάξει πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του ὁ πατέρας του, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὴν καλύβα πρόχειρα ὠπλισμένος, τὴν ὥρα πού ἀκούστηκαν ξαφνικὰ μέσα στὴ νύχτα οἱ φοβερὲς κραυγὲς τῶν πολεμιστῶν Χιβάρος.

— Φύγε καὶ μὴν ξεχνᾶς τὸ Ζορρό!

Κι' ὁ μικρὸς Κίτο ἔβαλε φτερὰ στὰ πόδια του. Ἀνοίγοντας μιὰ τρύπα στὰ κλαδιά πού σχηματίζαν τὸν τοῖχο τῆς καλύβας, εἶχε φύγει μέσα στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Τί νὰ ἔγιναν ἄραγε, οἱ δικοί του; Δὲν ἔχει καιρὸ νὰ σκεφθῇ τώρα. Ὁ πατέρας του, ὁ Κορίτο, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Ἀρόμπι, τοῦ εἶχε ἀναθέσει κάποια ἀποστολή. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ζορρό! Μόνο ἐκεῖνος θὰ μπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ τοὺς δικούς του. Θὰ προφθάσῃ ὅμως;

Ἡ ἀνάσα βγαίνει σφυριχτὰ ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Κίτο. Ἦδη, βρίσκεται πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό του. Καὶ ἀπὸ τὰ ἄστρα πού ἀρχίζε νὰ διακρίνῃ στὸν οὐρανό, καταλαβαίνει ὅτι κοντεύει νὰ φθάσῃ στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Εὐτυχῶς, δὲν ἔχασε τὸν προσανατολισμό του, μέσα στὸ

σκοτάδι.

Ὅταν φθάνει ἐπὶ τέλους, στὴν κορυφὴ, τὰ πόδια του μόλις μποροῦν καὶ τὸν κρατοῦν ὄρθια. Μὲ ἓνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, πέφτει χάμω καὶ μένει ἀκίνητος μερικὰ λεπτά, γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἡ ζούγκλα, γύρω του, εἶναι σιωπηλή. Ἀκόμη καὶ τὰ ἀγρίμια, πού αὐτὴ τὴν ὥρα βγαίνουν συνήθως γιὰ κυνήγι ὁ μαῦρος πούμα καὶ ὁ τζάγκουαρ μὲ τὸ κίτρινο τρίχωμα, προτίμησαν ἀπόψε νὰ λουφάξουν στὴ φωλιά τους. Ὁ κόσμος τῆς ζούγκλας κρατᾶει τὴν ἀναπνοή του γιὰ νὰ ἀκούσῃ τί γίνεται τώρα ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν τὸ ἤσυχο χωριὸ τῶν Ἀρόμπι καὶ πού τώρα γλεντᾶει ὁ θάνατος σκορπισμένος ἀπὸ τὶς λόγχες καὶ τὰ φαρμακερὰ βέλη τῶν Χιβάρος.

Ὁ μικρὸς Κίτο, ὥστόσο, δὲν μένει γιὰ πολὺ ἀκίνητος. Μόλις ἡ ἀναπνοή του ἀρχίζει νὰ βγαίνει κάπως πιὸ ἤρεμα, ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ σκοτάδι. Μαζεύει χαμόκλαδα καὶ ξερὰ φύλλα. Καὶ μ' αὐτά, σχηματίζει στὸ ξέφωτο τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου κάποιο σχῆμα. Ἀπὸ ἓνα μικρὸ σακκούλι, πού κρέμεται στὸ λαιμό του, βγάζει ὕστερα τὸ πιὸ πολύτιμο ἀπόκτημά του. Ἐνα κουτὶ μὲ «ξύλα τῆς φωτιάς», πού τοῦ τὸ χάρισε ὁ πᾶτερ Ἐστεμπάν, ὁ ἱεραπόστολος πού εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ χωριό τους ἐδῶ καὶ πέντε φεγγάρια. Ὁ Κίτο ἦταν περήφανος γιὰ τὸ πολὺ-

τιμο δώρο του ἱεραποστόλου. Καὶ ποτέ του ὡς σήμερα δὲν διανοήθηκε νὰ ξοδέψη ἓνα ἀπὸ τὰ μαγικὰ ξυλάκια τῆς φωτιάς, ἀφοῦ στὴ μέση τῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ ἔκαιε πάντα ἡ φωτιά που συντηροῦσαν μὲ μεγάλη φροντίδα ὅλοι οἱ Ἀρόμπι. Νὰ ὅμως τώρα που τὸ μαγικὸ κουτάκι θὰ τοῦ φαινόταν χρήσιμο.

Μὲ προσοχή, βγάζει ἀπὸ τὸ κουτὶ ἓνα σπέρτο. Ὑστερα, ἀκολουθώντας τὸν τρόπο που τοῦ εἶχε δείξει ὁ πάτερ Ἐστεμπάν, τρίβει τὸ ξυλάκι στὴν ἄκρη τοῦ κουτιοῦ. Κι' ἀμέσως πλησιάζει τὴ μικρὴ

φλόγα, που ξεπηδάει, στὸ σωρὸ τῶν χαμόκλαδων που μάζεψε.

Σὰν φλογερὸ φίδι, ἡ φωτιὰ ἀπλώνεται στὰ χαμόκλαδα καὶ φτάνει ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ χαιμηλοῦ σωροῦ, ὡς τὴν ἄλλη. Ἐνα μεγάλο πύρινο «Ζῆτα» λάμπει τώρα στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Ἐνα Ζῆτα που φαίνεται ἀπὸ πολὺ μακριά, μέσα στὴ νύχτα. Ὁ Κίτο ξέρει ὅτι κάποιος θὰ τὸ δῆ. Καὶ ὅτι σὲ λίγο, ἑκατοντάδες παρόμοιες φωτιές θὰ ξεπηδήσουν στὶς κορυφές καὶ στὶς πλαγιές τῶν βουνῶν, ὅλο καὶ μακρύτερα, ὡς που νὰ

—Φύγε Κίτο, φώναξε ὁ ἀρχηγός. Πήγαινε νὰ φωνάξης τὸν Ζορρό.

‘Ο Κίτο άναψε τὸ σπέρτο καὶ ἔβαλε φωτιά στὸ σωρὸ τῶν κλαδιῶν.

τις δὴ ὁ Ζορρό. Μένει μιὰ στιγμή ἀκίνητος μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὶς φλόγες πὺ χροοπηδοῦν, κι’ ὕστερα τρυπῶνει ξανά στὴν πυκνὴ ζούγκλα, ἀκολουθῶντας διεύθυνσι ἀντίθετη ἀπὸ ἐκείνην πὺ εἶχε ἔρθει. Πρέπει τώρα νὰ κρυφτῆ καὶ νὰ περιμένη. Στὸ ἀπλοϊκό του μυαλό, δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ζορρό θὰ τὸν βοηθήσει, αὐτὸν καὶ τοὺς δικούς του. Γιατὶ ὁ Ζορρό, ὅπως τοῦ ἔχει πῆ ὁ πατέρας του, ποτὲ δὲν ἀφήνει ἀβοήθητους τοὺς ἀδύνατους καὶ τοὺς κατατρεγμένους.

‘Ο Δὸν Πάμπλο

ΔΟΝ Πάμπλο Ντελόρο νοιώθει νυσταγμένος. Ὅλο τὸ βράδυ εἶχε ὑποχρεωθῆ νὰ παρακολουθήσει τὴ διάλεξι ἑνὸς φίλου του καθηγητοῦ στὸ Τεχνολογικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Μανάους καὶ τὸ θέμα, ἐντελῶς ἀδιάφορο γι’ αὐτὸν, τοῦ ἔφερε ἀκατανίκητη νύστα. Ἡ ὥρα ὡστόσο εἶναι μόλις δέκα καί, πρὶν πάη γιὰ ὕπνο, θέλει νὰ ρίξει μιὰ ματιὰ στὴν μεγάλη πεταλούδα πὺ μόλις τὸ ἀπόγευμα προσέθεσε στὴν πλούσια ἐντομολογικὴ συλλογὴ του. Εἶναι ἕνα σπάνιο ἔντομο, τοῦ εἴδους

τῶν «γιγάντων» πού τὰ κα-
τάμαυρά της φτερὰ μοιάζουν
μὲ κομμάτια βελούδου. Ὁ
Δὸν Πάμπλο ἀνοίγει τὴν πόρ-
τα τῆς βιβλιοθήκης πού τοῦ
χρησιμεύει καὶ σὰν πρόχειρο
ἐργαστήριο, ὅπου ἀκούη τὸ
διαπεραστικὸ κουδούνισμα
τοῦ τηλεφώνου.

Μὲ γοργὸ βῆμα πλησιάζει
στὸ γραφεῖο του καὶ σηκώ-
νει τὸ ἀκουστικό:

— Ἐμπρός!, λέει.

— Πάμπλο, ἐσύ; ἀκούει
μιὰ ἠχηρὴ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλ-
λη ἄκρη τοῦ σύρματος. Ἐ-
δῶ Ἀλβάρες.

— Καλησπέρα, γιατρέ μου,
λέει ὁ Δὸν Πάμπλο ἐγκάρδια.
Καιρὸ ἔχουμε νὰ ἰδωθούμε.
Τί χαμπάρια;

— Ὅχι καὶ τόσο εὐχάρι-
στα, νομίζω, λέει μὲ παράξε-
νὴ ἔκφρασι φωνῆς ὁ γιατρός.

Ὁ Δὸν Πάμπλο νοιώθει
μιὰν ἀνατριχίλα στὴ ραχο-
κοκκαλιά του. Κάτι τοῦ λέει
ἰπὼς τὸ τηλεφώνημα τοῦ για-
τροῦ δὲν ἀπευθύνεται σ' αὐ-
τόν, ἀλλὰ στὴν δευτέρῃ του
προσωπικότητα. Τὴν προσω-
πικότητα πού μόνο ὁ γιατρός
καὶ ὁ γέρο - ὑπηρέτης του ὁ
Φερνάντο γνωρίζουν.

— Δηλαδή; ρωτάει. Μή-
πως ἔχει τίποτε ἡ κυρία Ἀλ-
βάρες;

— Ἄ ὄχι, βιάζεται νὰ τὸν
βεβαιώσῃ ὁ γιατρός. Ἀπὸ ὑ-
γεία εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ πε-
ρίφημα. Μόνο πού ἀποφάσι-
σα νὰ ἀλλάξουμε σπίτι!

Ὁ Δὸν Πάμπλο κάνει ἕνα
μορφασμὸ ἀπορίας. Τί ἔπα-
θε ἀπόψε ὁ γιατρός; Τὸν πῆ-

ρε στὸ τηλέφωνο δέκα ἢ ὦρα,
γιὰ νὰ τοῦ ἀνάγγειλῃ ὅτι πρό-
κειται νὰ ἀλλάξῃ σπίτι; Ἡ
μήπως...

— Μὰ γιατί; ρωτάει. Τί
ἔχη τὸ σπίτι πού μένετε τώ-
ρα;

— Εἶναι πολὺ ὑψηλά, λέει
ὁ γιατρός. Ἐπάνω στὸ λό-
φο! Καὶ καταλαβαίνεις, μὲ
τὰ χρονάκια πού ἔχουμε στὴ
ράχη μας, δὲν μπορούμε πιά
νὰ ἀνεβαίνουμε ἀνηφόρους.
Ἀλλὰ τὸ κυριώτερο εἶναι, ὅτι
δὲν μᾶς ἀρέσει ἡ θέα!...

Τώρα μόνο καταλαβαίνει
ὁ Δὸν Πάμπλο καὶ νοιώθει ἕ-
να κύμα ἀνυπομονησίας νὰ
τὸν πλημμυρίζῃ. Ὁ γιατρός
τὸν πῆρε στὸ τηλέφωνο γιὰ
νὰ τοῦ πῆ ὅτι εἶχε δὴ κάτι.
Κάτι πού δὲν φαινόταν ἀκόμα
ἀπὸ τὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ,
τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Δὸν Πάμ-
πλο, πού βρίσκεται σὲ χαμη-
λὸ ἔδαφος, ἀλλὰ πού τὸ ἔβλε-
πε ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸ σπίτι του
ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ λό-
φου, στὸ Μανάους. Καὶ τί
ἄλλο μπορούσε νὰ ἔβλεπε ὁ
γιατρός παρὰ κάποιο πύρινο
Ζῆτα στὴν πλαγιά ἑνὸς βου-
νοῦ;

— Καλά, γιατρέ μου, λέει
στὸ τηλέφωνο. Θὰ φροντίσω
ἐγὼ νὰ σᾶς βρῶ ἕνα ωραῖο
σπίτι νὰ μετακομίσετε. Αὔ-
ριο κι' ὅλα, θὰ περάσω ἀπὸ
τὸ ἰατρεῖο σας.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, Πά-
μπλο παιδί μου, λέει ὁ για-
τρός. Θὰ σὲ περιμένω. Καὶ
τώρα καληνύχτα.

Ὁ Δὸν Πάμπλο κλείνει τὸ
τηλέφωνο καὶ μένει συλλογι-

σιμένος. Ὁ γιατρός δὲν ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ καθαρά, ἐπειδὴ ὅπως πολλές φορές τοῦ εἶπε, φοβᾶται μήπως ὁ σενιὸρ Περρέθ, ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μανάους, ἔχει βάλει νὰ παρακολουθοῦν τὰ τηλεφωνήματά του. Ὁ γιατρός Ἀλβάρες ξέρη πὼς ὁ σενιὸρ Περρέθ ὑποψιάζεται ὅτι ὁ Δὸν Πάμπλο κι' ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀποδείξῃ. Καὶ δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ τοῦ δώσῃ ἐκεῖνος τίς ἀποδείξεις.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ἓνα διακριτικὸ χτύπημα ἀκούγεται καὶ στὴν πόρτα ἐμφανίζεται ὁ γέρο Φερνάντο. Τὸ βλέμμα του λάμπει καὶ μιλάει μὲ ἔξαψι.

— Τὸ πύρινο Ζῆτα φάνηκε ξανὰ στὰ βουνά, ἀφεντικό!, λέει. Κάποιος βρίσκεται σὲ θανάσιμο κίνδυνο καὶ καλεῖ τὸν Ζορρό!

— Τὸ ξέρω Φερνάντο, λέει ὁ Δὸν Πάμπλο. Μόλις τώρα μοῦ τηλεφώνησε ὁ γιατρός. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι φοβερὰ κουρασμένος. Ἔχω τὴν ιδέα ὅτι ἀπόψε θὰ κοιμηθῶ μονορροῦφι μέχρι τὸ πρωῖ. Καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀφήσῃς κανένα νὰ μὲ ξυπνήσῃ!

— Μεῖνε ἡσυχος ἀφεντικό, λέει ὁ γέρο - ὑπηρέτης, χαμογελώντας. Κανείς δὲν πρόκειται νὰ σὲ ἐνοχλήσῃ.

— Κι' ἂν ἔρθῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μας καὶ ἐπιμείνῃ νὰ μὲ δῆ; ρωτᾶει ὁ Δὸν Πάμπλο.

— Θὰ τὸν ξεφορτωθῶ λέ-

γοντας ὅτι ἔφυγες πρὸ ὀλίγου μὲ τὰ ἐντομολογικά σου σύνεργα, ἀπαντᾷ ἤρεμα ὁ Φερνάντο.

— Περίφημα! Καληνύχτα λοιπὸν τώρα καὶ φαντάζομαι νὰ μὴν ἀργήσω νὰ ξυπνήσω τὸ πρωῖ.

Ἡ πόρτα κλείνει πίσω ἀπὸ τὸν Φερνάντο, καὶ ὁ Δὸν Πάμπλο κλειδώνει. Ὑστερα, τὸ νυσταγμένο του ὕφος χάνεται ξαφνικὰ καὶ τὰ μάτια του λάμπουν. Πλησιάζει ἀποφασιστικὰ στὸν τοῖχο ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ κρεβατιοῦ του καὶ πιέζει μὲ τὸν ἀντίχειρα δύο σημεία τοῦ σχεδίου τῆς ταπετσαρίας.

Χωρὶς ν' ἀκουστῇ ὁ παραμικρὸς θόρυβος, ὁ τοῖχος ὑποχωρεῖ σ' ἓνα σημεῖο ἀφίνοντας ἓνα σκοτεινὸ χαμηλὸ ἄνοιγμα. Ὁ Δὸν Πάμπλο βάζει τὸ χέρι του μέσα, βρίσκει ἓνα διακόπτη καὶ τὸν γυρίζει. Ὑστερα, περνᾷ ἀπὸ τὴ μυστικὴ πόρτα καὶ τὸ κομμάτι τοῦ τοῖχου ἐπανέρχεται στὴ θέσι του χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος στὴν ταπετσαρία.

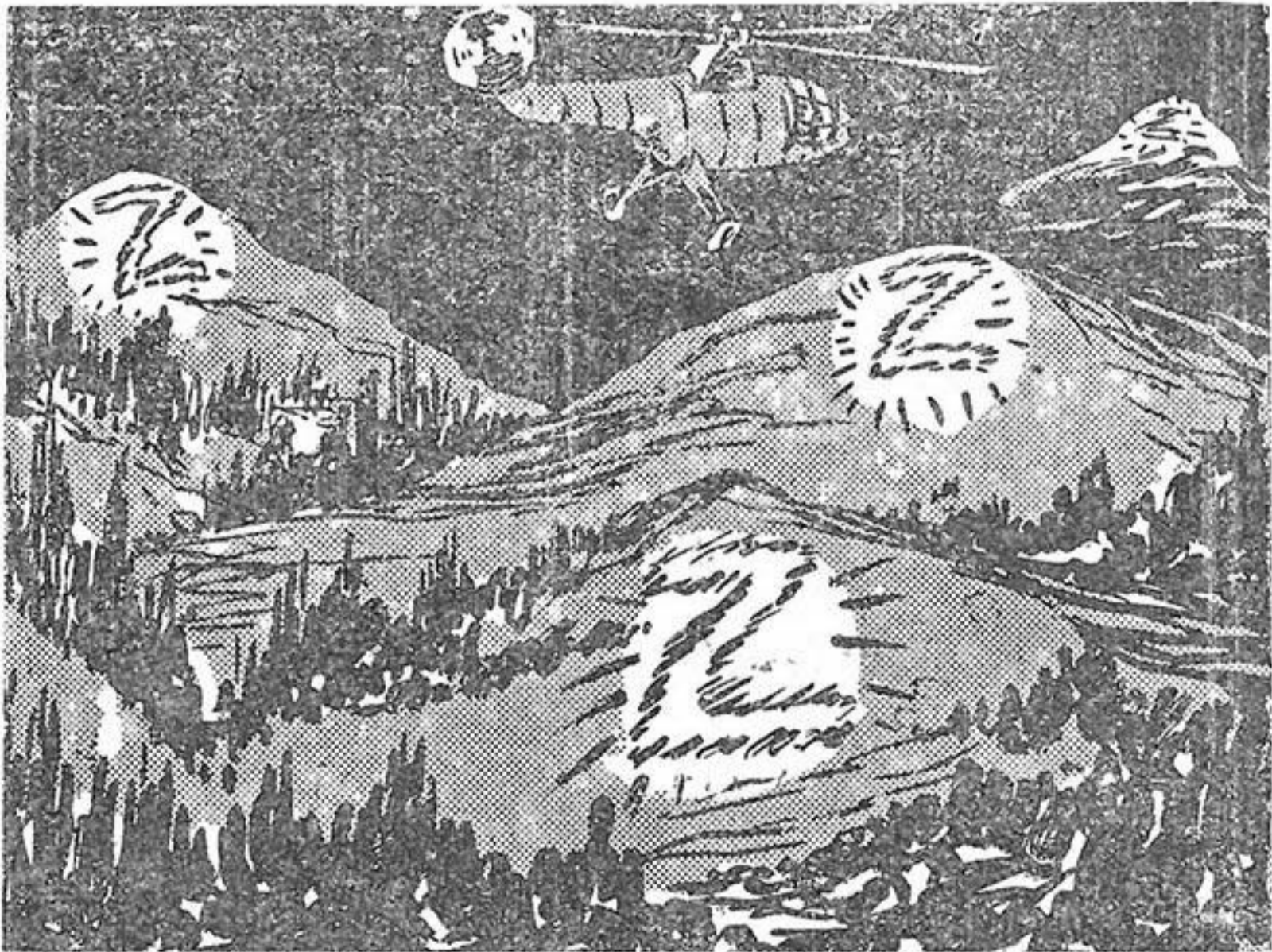
Μὲ γρήγορο βῆμα ὁ Δὸν Πάμπλο τώρα προχωρεῖ στὸν ὑπόγειο διάδρομο ποὺ ἀνοίγεται μπροστά του. Ὁ Ζορρό, ὁ ἐκδικητὴς τῆς ζούγκλας θὰ βγῆ ἀπόψε κυνήγι. Μόνο ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ οὔτε ποῦ θὰ κυνηγήσῃ ξέρεي, οὔτε γιατί. Αὐτοὶ ποὺ τὸν καλοῦν δὲν χρησιμοποίησαν τὸν τηλεγράφο τῆς ζούγκλας, τὰ ταμπουρίνος, τὰ τύμπανα,

που έστελναν άλλοτε προς κάθε κατεύθυνσι τις επικλήσεις και τις οδηγίες τους. "Ίσως όμως αυτό να είναι καλύτερο. Έπειδή έτσι, ούτε ο σενιόρ Περέθ, ο άσπονδος φίλος του, που έχει όρκιστή να συλλάβη τον Ζορρό της Ζούγκλας, θα έχη κανένα στοιχείο για να κινηθῆ, και ο Ζορρό θα μπορῆ να δράσῃ ἐλεύθερα.

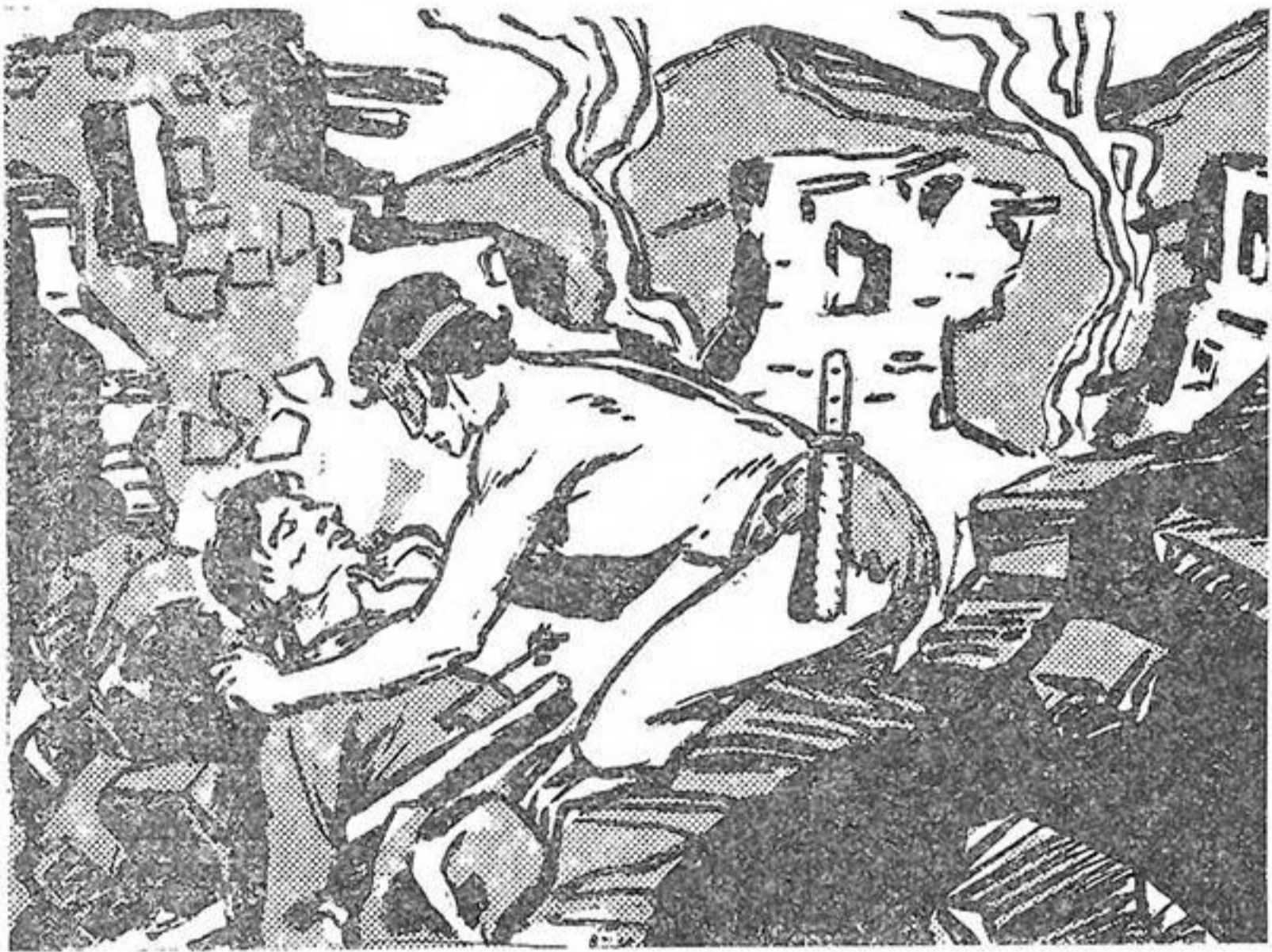
Διανύοντας τῆ μισῆ περίπου απόστασι που τον χωρίζει από τὸ τέρμα τοῦ ὑπογείου διαδρόμου ὁ Δὸν Πάμπλο φτάνει σὲ ἓνα κυκλικὸ δωμάτιο σκαμμένο ὀλόκληρο μέσα στὸ βράχο. Μὲ γρήγορες κινήσεις, βγάζει τὰ ρού-

χα του καὶ φορεῖ ἓνα μαγιὸ ἀπὸ δέρμα τζάγκουαρ. Ὑστερα, περνάει στὸ κεφάλι του τῆ χρυσῆ μάσκα τῶν Ἰνκας που κρύβει τὸ πρόσωπό του. Περνάει στῆ ζώνη του ἓνα βαρὺ κυνηγετικὸ μαχαίρι, παίρνει στὸ χέρι του τυλιγμένο τὸ τρομερὸ του μαῦρο μαστίγιο ἀπὸ δέρμα ἵπποποτάμου καὶ συνεχίζει τὴν πορεία του.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, βρίσκεται μπροστὰ σὲ ἓνα τοίχωμα ἀπὸ βράχο, που φαίνεται νὰ ἀποτελῆ τὸ τέρμα τῆς ὑπόγειας στοᾶς. Ὁ Δὸν Πάμπλο ὅμως, δὲν σταματᾷει. Τὸ χέρι του πιέζει μὲ δύναμι μιὰ προεξοχὴ τοῦ γρανίτη.

Κάτω του, ἡ ζούγκλα σημαδεύεται ἀπὸ πολυάριθμα πύρινα Ζῆτα.

— Θέλουν νὰ τοὺς βασανίσουν γιὰ νὰ μάθουν ποῦ εἶναι ὁ θησαυρός.

Καὶ ὀλόκληρος ὁ βράχος περιστρέφεται σὲ κάποιον ἀόρατο ἄξονα χωρὶς νὰ κάνη τὸν παραμικρὸ θόρυβο, γιὰ νὰ ἀποκαλύψῃ ἓνα ἀκανόνιστο ἄνοιγμα πίσω του. Ὁ Δὸν Πάμπλο περνάει καὶ ὁ βράχος ἐπιστρέφει στὴ θέση του. Ἡ ὑπόγεια στοὰ μένει ἔρημη.

Ὁ Περὲθ μαίνεται

ΔΕΝ ὑπάρχει τίποτε ποῦ νὰ νευριάξῃ περισσότερο τὸν σεγιὸρ Περὲθ τὸν διοικητὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μανάους, ἀπὸ τὸ νὰ τὸν ξυπνήσουν σὲ ἀκατάλληλες ὥρες.

Λὲς ὅμως καὶ κάποιος δαίμονας θέλει νὰ παίξῃ μαζί του, κάθε φορὰ ποῦ εἶναι ιδιαίτερα νευριασμένος καὶ θέλει νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ὕπνο του, κάποιο ἐξαιρετικὸ γεγονός συμβαίνει καὶ τὸ ἄσπρο τηλέφωνο ποῦ βρίσκεται στὸ κοιμοδίνιο, δίπλα στὸ κρεβάτι του, συνδέοντάς τον κατ' εὐθείαν μὲ τὴν Διοίκησι τῆς ἀστυνομίας, ἀντηχεῖ κουδουνίζοντας διαπεραστικὰ καὶ κάνοντάς τον νὰ πεταχτῇ ἀπὸ τὴ θέση του ὀλαφιασμένος. Ἄπόψε, εὐτυχῶς, δὲν ἔχει κοιμηθῆ ἀκόμη, ὅταν ἀκούγεται τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Εἶναι ὥστόσο κουρασμένος καὶ μόλις ἔχει φορέσει

τις πυτζάμες του, έτοιμος να άπολαύση τὸ μαλακό του κρεβάτι.

Πνίγει μιὰ βλαστήμια πού του έρχεται στὸ στόμα καὶ σηκώνει τὸ άκουστικό:

— Έσεῖς εἶσθε, κύριε διοικητά; άκούει τὴ φωνὴ τοῦ άστυνόμου Κορρέο.

— Έγώ, πού να μην ήμουνα!, γρυλίζει ὁ σεμιὸρ Περέθ. Τί συμβαίνει, Κορρέο;

— Λυπούμε αν σας ξύπνησα, κύριε διοικητά, λέει ὁ Κορρέο. Άλλά φαίνεται πως έχουμε συνταρακτικὰ γεγονότα άπόψε.

‘Ο σεμιὸρ Περέθ νοιώθει να τοῦ φεύγη ὁ ύπνος αὐτομάτως. Πάνω άπ’ ὄλα τὸ καθήκον!

— Τί συμβαίνει; ρωτάει, ενῶ συγχρόνως φοράει τὴν μιὰ κάλτσα του κρατώντας τὸ άκουστικό αἰχμαλωτισμένο ανάμεσα στὸν ὤμο του καὶ τὸν χοντρό του λαιμό.

— Τὸ περιπολικὸ σκάφος Β—16, τὸν πληροφορεῖ ὁ άστυνόμος, περιμάζεψε στὴν ὄχθη τοῦ Ποτουμόγιο ένα μικρὸ Ἰνδιάνο Ἀρόμπι, εξηντλημένο, σὲ κακὴ κατάστασι. ‘Ο άρχιφύλακας Βάργκα τῆς δυνάμεως λαθρεμπορίου μου εἶπε με τὸ ραδιοτηλέφωνο ὅτι σύμφωνα με τὴν κατάθεσι τοῦ μικροῦ, οἱ Χιβάρι έπετέθησαν στὸ χωριὸ του ξαφνικὰ μέσα στὴ νύχτα. Έγινε μεγάλο κακό, ὅπως φαίνεται. ‘Ο μικρὸς δὲν ξέρει λεπτομέρειες, έπειδὴ ὁ πατέρας του, ὁ άρχηγὸς τῶν Ἀρόμπι, τὸν φυγάδευσε με τὴν εντολὴ να εἰ-

δοποιήση τὸν Ζορρό καί...

— Τὸν Ζορρό! ξεφωνίζει ὁ σεμιὸρ Περέθ καὶ τινάζεται τόσο άπότομα, ὥστε τὸ άκουστικό ξεφεύγει καὶ πέφτει στὸ πάτωμα.

— Έμπρός, εμπρός!, φωνάζει ὁ άστυνόμος Κορρέο, άπὸ τὴν ἄλλη άκρη τοῦ σύρματος. Τί συμβαίνει; Πάθατε τίποτε, κύριε διοικητά;

— Όχι, μουγγρίζει ὁ σεμιὸρ Περέθ καταφέροντας να πιάση ἐπὶ τέλους τὸ άκουστικό. Δὲν έπαθα τίποτε. Θα πάθω ὅμως κάποια μέρα, μην ανησυχῆς. Έτσι να κρατήση λίγο άκόμη αὐτὸ τὸ κακό με τὸν άτιμο αὐτὸν κατεργάρη τὸ Ζορρό, θα μου έρθη κόλπος να ήσυχάσω. Άκούς ἐκεῖ. Νά πάη, λέει, να εἰδοποιήση τὸν Ζορρό. Καὶ τί έγινε ἡ άστυνομία βρὲ ήλίθιοι;

‘Ο σεμιὸρ Περέθ σταματάει, καθὼς βλέπει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του ν’ ανοίγη καὶ τὸ πρόσωπο τῆς Ροζίτας τῆς αγαπημένης του κόρης, να προβάλλη ανήσυχο.

— Τί έπαθες, πατέρα; ρωτάει ἡ Ροζίτα.

‘Ο σεμιὸρ Περέθ τῆς κάνει νόημα καθησυχαστικό καὶ μιλάει στὸ άκουστικό:

— Να ετοιμάσετε τὸ μεγάλο έλικόπτερο, λέει κοφτά. Πέντε άνδρες με αὐτόματα, άφθονα πυρομαχικά, για νυχτερινὴ έπιχείρησι. Θέλω να μου διαλέξης τοὺς πιὸ έξυπνους άνδρες πού έχουμε. Καί, πού εἶσαι; Θέλω καύσιμα άφθονα. Θα κάνουμε κάπου ὀκτακόσια χιλιόμετρα.

Νὰ εἰδοποιήσης τὸ σταθμὸ τοῦ Γιαπούρο νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ μᾶς ἀνεφοδιάσουν στὴν ἐπιστροφή. Ἔρχομαι ἀμέσως!

Ὁ σενιὸρ Περέθ βροντάει τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του, κι' ἀρχίζει νὰ ντύνεται μὲ ὄση ταχύτητα τοῦ ἐπιτρέπει ἡ κοιλιὰ του ποὺ δὲν λέει νὰ ὑποχωρήσῃ παρὰ τό... βρισίδι ποὺ τῆς τραβάει καθημερινῶς ὁ κάτοχός της.

Λαχανιασμένος, στέκεται ἐπὶ τέλους μπροστὰ στὸν καθρέφτη του φορᾷ τὸ πηλίκιό του.

— Λοιπὸν; ρωτᾷει ἡ Ροζίτα, θὰ μοῦ πῆς τί συμβαίνει;

— Δὲν κατάλαβες, ἀπαντᾷει νευριασμένα ὁ σενιὸρ Περέθ. Πάλι κάποια φασαρία ἔγινε ἀνάμεσα στὶς φυλές καὶ πάλι θὰ ἀνακατευτῆ ὁ ἄτιμος ὁ Ζορρό.

Ἡ Ροζίτα χαμογελάει.

— Θὰ ἔρθω μαζί σου φυσικά, δηλώνει μὲ τόπο ποὺ δὲν δέχεται ἀντιρρήσεις.

Ἄλλὰ ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας προσπαθῆ νὰ τὴν μεταπείσῃ:

— Γιατὶ δὲν μοῦ κάνεις τὸ χατήρι νὰ μείνης καὶ μιὰ φορὰ στὸ σπίτι; ἀναστενάζει.

— Ἀστειεύεσαι, μπαμπά; τὸν μαλλώνει ἡ κόρη του. Πῶς φαντάσθηκες ὅτι θὰ μπορούσα νὰ σὲ ἐμπιστευθῶ σὲ κανένα ἄλλον; Μὴν συζητᾷς ἄδικα! Τὸ ἐλικόπτερο δὲν ξεκολλάει ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἂν δὲν βρίσκωμαι ἐγὼ στὴ θέσι τοῦ πιλότου.

— Ντίο μίο (Θεέ μου)!,

ἀναστενάζει ὁ χοντρός ἀστυνομικός. Τί θὰ ἔλεγε ἂν σὲ ἔβλεπε ἀπὸ καμμιά μεριά ἡ μακαρίτισα ἢ μητέρα σου, γιὰ τὴν ἀνατροφή ποὺ πῆρες; Πῶς ἔγινες ἔτσι ἀγοροκόριτσο;

— Δὲν θὰ ἔλεγε τίποτε ἀπολύτως, ἀπαντᾷει ἡ Ροζίτα. Ἀπεναντίας θὰ ἔνοιωθε μεγάλη ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν κόρη της!

Πάντσο

ὁ... τρομερός!

ΜΕΣΑ σὲ ἓνα σύγχρονο διαρρυθμισμένο δωμάτιο τῆς Κάζα ντὲς Ὁμπρες, τοῦ στοιχειωμένου «Σπιτιοῦ τῶν Ἴσκιων» ὅπως ἀναφέρουν χαμηλόφωνα οἱ ἰθαγενεῖς τῆς περιοχῆς τὸν πύργο, ὁ Πάντσο, ὁ μικρόσωμος βοηθὸς τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας βηματίζει πάνω - κάτω ἀνήσυχος. Ἔχει περάσει μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ στὴ μακρυνὴ κορυφῆ τῆς Σιέρρα Πακαραίμα εἶδε τὸ πύρινο Ζῆτα κι' ἀκόμη ὁ Ζορρό δὲν φάνηκε. Ὁ Πάντσο θὰ ἤθελε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Ἄλλὰ δὲν ξέρει οὔτε ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα, οὔτε ποῦ νὰ ψάξῃ νὰ τὸν βρῆ. Ἄλλωστε καὶ νὰ ἤξερε, δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα του. Ὁχι πῶς φοβάται τὰ φαντάσματα. Ὁχι. Ὁ Πάντσο ξέρει καλὰ ὅτι τὸ μοναδικὸ... φάντασμα ποὺ ὑπάρχει στὸν παλιὸ ἐρειπωμένο πύργο εἶ-

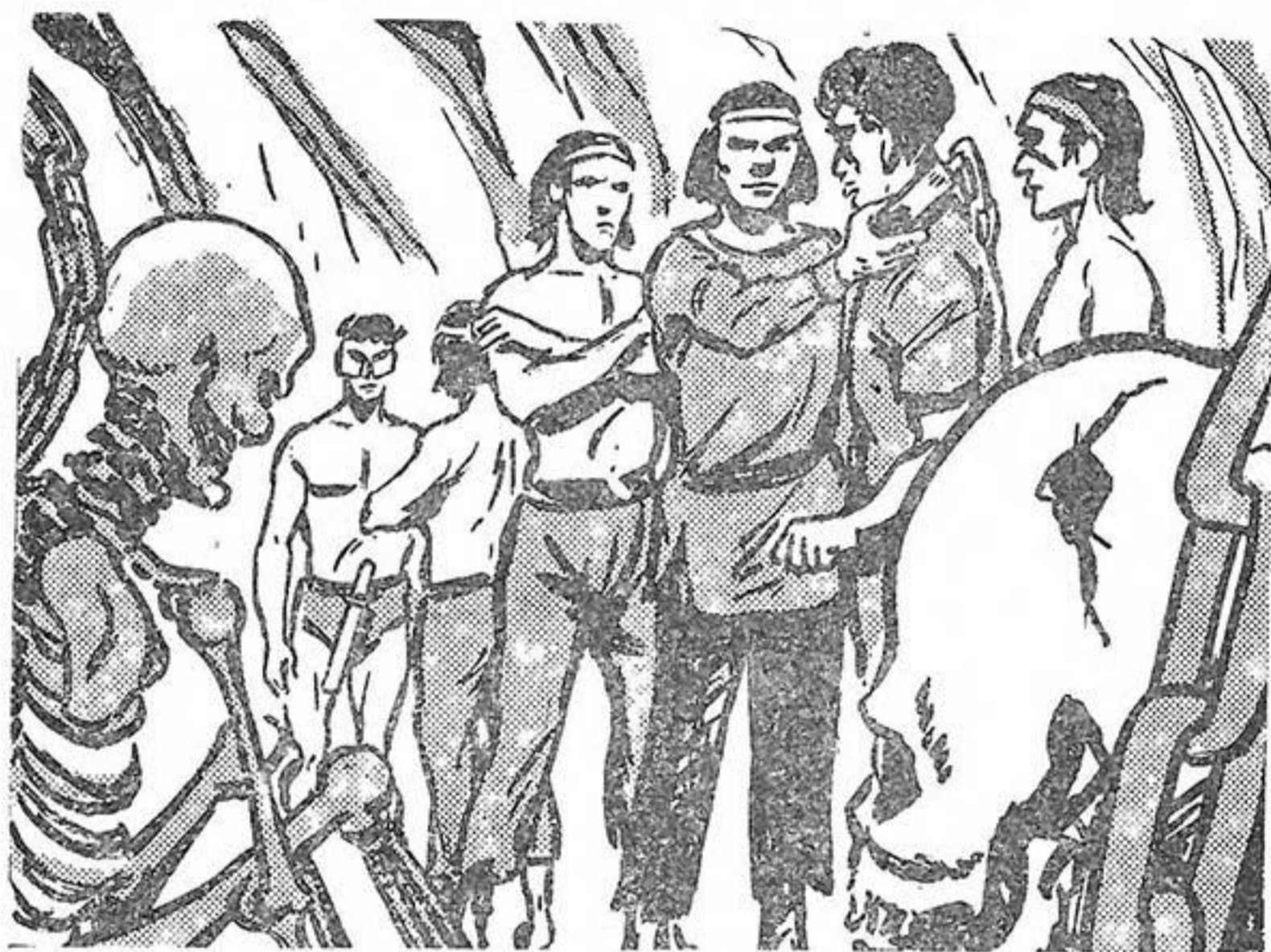
ναι αὐτὸς ὁ ἴδιος! Οἱ ἰθαγενεῖς ξέρουν ὅτι μένει στὰ ἐρείπια τῆς Κάζα ντές "Ομπρες καί, ὅταν τύχη νὰ ἐμφανισθῆ καμμιά φορά στὸ κοντινὸ χωριό, ὅλοι παραμερίζουν στὸ πέρασμά του καὶ πολλοὶ κάνουν τὸ σταυρό τους, πίσω ἀπὸ τὴ ράχη του. "Ένας ἄνθρωπος ποὺ τὰ ἔχει καλὰ μὲ τὰ φαντάσματα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχη πάρει κάτι ἀπὸ τὶς δαιμονικὲς τους ιδιότητες! "Άλλοι, πάλι, τὸν θεωροῦν μισότρελλο. "Άλλὰ ὁ Πάντσο δὲν νοιάζεται καθόλου γιὰ τὴ γνώμη τοῦ κόσμου. "Ἰσα - ἴσα ὅπως τοῦ ἐξήγησε ὁ μεγάλος του φίλος, ὁ Ζορρό, αὐτὸ τοῦς συμφέρει. Γιατὶ ἔτσι κανένας

δὲν τολμάει νὰ πλησιάσῃ στὸν ἐρείπωμένο πύργο. Κανένας; Καὶ τί ἦταν αὐτὸς ὁ ὑποπτος κρότος ποὺ ἄκουσε τώρα δά, κάπου ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του;

Ὁ Πάντσο χλωμιάζει καὶ τὸ χέρι του ἀνεβαίνει ἀσυναίσθητα στὸ στήθος του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς του. Πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, πλησιάζει στὸ τραπέζι ὅπου ἔχει ἀκουμπισμένο τὸ πιστόλι του, καὶ παίρνει τὸ ὄπλο στὸ χέρι του. Σίγουρα κάποιος κακοῦργος ἐτοιμάζεται νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ μπῆ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τί ἕνας; Ὁλόκληρη συμμορία ἔ-

Ὁ Ζορρό ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν καλύβα τῶν αἰχμαλώτων,

— 'Ο νόμος μας είναι ρητὸς Ζορρό, εἶπε ὁ Καρίτο.

χει ἀσφαλῶς περικυκλώσει τὸν πύργο καὶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ οἱ κακοῦργοι προχωροῦν σιωπηλοὶ πρὸς τὸ δωμάτιό του.

Κρῦος ἰδρῶτας ἀναβλύζει ἀπὸ τὸ μέτωπό του, καὶ τὸ πιστόλι στὸ χέρι του ἀρχίζει νὰ τρέυη.

— Ζορροῦλι μου!, ψιθυρίζει. Πού εἶσαι; Ἔλα λοιπὸν νὰ γλυτώσης τὸν φουκαρᾶ τὸν Πάντσο ἀπὸ τῆ... σφαιγῆ!

Ὁ ὑπόπτος κρότος ἐπαναλαμβάνεται. Τώρα ὁ Πάντσο δὲν ἔχει πιά καμμιά ἀμφιβολία. Νά! Τοῦ φαίνεται πὼς τὸ πόμολο τῆς πόρτας γυρίζει ἀργὰ καὶ προσεκτικὰ, σὰν νὰ θέλη κάποιος νὰ δοκιμάση

ἂν ἡ πόρτα εἶναι κλειδωμένη. Τὰ γόνατά του λυγίζουν. Ἐφτασε ἡ τελευταία του ὥρα. Ἀσυναίσθητα, τὸ δάχτυλό του συσπάται. Καὶ ὁ πυροβολισμὸς ἀκούεται σὰν βροντὴ μέσα στὸ στενὸ δωμάτιο.

— Μ' ἔφαγαν, μανούλα μου!, φωνάζει σπαρακτικὰ ὁ Πάντσο. Μὲ χτύπησαν μπαμπέσικα!

Καί... πέφτει λιπόθυμος στὸ πάτωμα!

Τὴν ἴδια στιγμῇ ἓνα συνηματικὸ χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα. Καὶ ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης, μὴν παίρνοντας ἀπάντησι, ξεναχτυπάει μετὰ ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα πρὸ δυνατά.

— Πάντσο!, ἀκούγεται μιὰ φωνή.

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς γνώριμος. Καὶ ὁ Πάντσο, ἀκόμη καὶ μὲ χαμένες τὶς αἰσθήσεις, τὴν ἀκούει καὶ συνέρχεται. Χωρὶς νὰ κινηθῆ ἀνοίγει προφυλακτικὰ πρῶτα τὸ ἓνα του μάτι, καί, μὴ βλέποντας κανένα γύρω του, ἀνοίγει καὶ τὸ ἄλλο. Ὑστερα ἀνασηκώνεται καθιστὸς καὶ κυττάζει γύρω του παραξενεμένος. Ψάχνεται νὰ δῆ ποῦ τὸν τραυμάτισαν, ἀλλὰ δὲν βρίσκει τίποτε. Στὸ μεταξύ, τὰ συνθηματικὰ χτυπήματα ἐπαναλαμβάνονται.

— Τοὺς ἄτιμους!, μονολογεῖ ὁ Πάντσο καθὼς σηκώνεται ὄρθιος. Θέλησαν νὰ μὲ χτυπήσουν ἀπὸ πίσω, ἄνδρα! Δὲν τόλμησαν νὰ ἐμφανισθοῦν μπροστά μου. Γιατὶ ἤξεραν τί τοὺς περίμενε.

— Ἀμέσως!, φωνάζει καὶ τρέχει στὴν πόρτα. Τὴν ξεκλειδώνει καὶ στὸ ἀνοιγμά της βλέπει μὲ ἀνακούφισι τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα.

— Τί συνέβη, Πάντσο; Γιατὶ ἄργησες νὰ μοῦ ἀνοίξεις; Ἄκουσα ἓναν πυροβολισμό, λέει ὁ Ζορρό.

— Ἦρθαν κι' ἐδῶ μέσα ἀκόμα!, ἀπαντάει ὁ Πάντσο κουνώντας τὸ χέρι του μὲ ἔξαψι... Ἦρθαν γιὰ νὰ μὲ σκοτώσουν.

— Μὰ καλὰ, τοῦ λέει ὁ Ζορρό χαμογελώντας πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα του. Ἐγὼ βρήκα τὴν πόρτα κλειδωμένη!

— Μπήκαν ἀπὸ κάπου ἄλλου. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἔχει

κάποια μυστικὴ πόρτα, λέει μὲ πεποίθησι ὁ Πάντσο. Μὲ πυροβόλησαν μπαμπέσικα, ἀπὸ πίσω! Ἀλλὰ δὲν μὲ πέτυχαν. Καὶ ἐπειδὴ κατὰλαβαν τί σκοτωμὸς θὰ γινόταν, ἀφοῦ δὲν μὲ χτύπησαν μὲ τὸ πρῶτο τὸ σκάσανε οἱ ἄνδρες!

Ὁ Ζορρό δὲ θέλει νὰ καιοκαρδίση τὸν ἀδύνατο ἀνθρωπάκο.

— Δὲν πειράζει, Πάντσο, τοῦ λέει. Ἄλλη φορὰ θὰ τοὺς τσακώσης...

— Καὶ θὰ τοὺς πνίξω μὲ τὰ χέρια μου ἓναν - ἓναν, λέει μὲ κωμικὴ θηριωδία ὁ Πάντσο.

— Ἀσφαλῶς! Ἀπόψε ἔχουμε ἄλλη δουλειά. Ἐτοίμασέ μου τὸ Μαῦρο Πουλί!

— Ἐτοιμο εἶναι, λέει ἐνθουσιασμένος ὁ Πάντσο. Τοῦ ἄλλαξα ὅλο τὸ σύστημα προσγειώσεως καὶ εἶναι τώρα σὰν καινούργιο. Βενζίνη, μπαταρίες, ἐν τάξει.

— Πάμε τότε, λέει ὁ Ζορρό κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα προπορεύεται στὸ λαβύρινθο τῶν διαδρόμων ποὺ φέρνουν στὸν κεντρικὸ πύργο τοῦ παλιοῦ κάστρου.

Ὁ Ζορρό εἶναι εὐχαριστημένος καὶ νοιώθει συγκίνησι μὲ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ ἀνθρωπάκου ποὺ βαδίζει δίπλα του προσπαθώντας νὰ φαίνεται γενναῖος. Ὁ Πάντσο, μ' ὅλο τὸν παθολογικὸ του φόβο, καταβάλλει κάθε δυνατὴ προσπάθεια γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν μεγάλο του φίλο καὶ προστατὴ του. Καὶ μολονότι δὲν θὰ τὸ πίστευε κανεὶς, ὅταν

δὲν κατέχεται ἀπὸ φόβο, εἶναι περίφημος μηχανικός.

Ὁ κεντρικὸς πύργος τῆς Κάζα ντὲς Ὀμπρες ἔχει διασκευασθῆ ἀπὸ τὸ Ζορρό σὲ ἀεροδρόμιο. Μιὰ χαλύβδινη κινητὴ πλατφόρμα μπορεῖ νὰ κινήται πάνω - κάτω, σὰν πελώριο ἀσανσέρ μέσα στὸν στρογγυλὸ πύργο. Ἐκείνη τῆ στιγμή, ἡ πλατφόρμα εἶναι κάτω. Καὶ στὸ κέντρο τῆς στέκεται πανέτοιμο τὸ μαῦρο ἑλικόπτερο τοῦ Ζορρό. Μικρό, ἀλλὰ μὲ ἐκπληκτικὰ ἰσχυρὴ μηχανή, ποὺ εἶναι συνδυασμὸς κινητήρος ἐσωτερικῆς καύσεως καὶ ἠλεκτρικοῦ μοτέρ, πετάει ἐντελῶς ἀθόρυβα καὶ μὲ ταχύτητα ἀπίστευτη γιὰ ἑλικόπτερο.

— Ἐλπίζω νὰ ἐπιστρέψω πρὶν ξημερώση, λέει ὁ Ζορρό καθὼς τοποθετεῖται στὴ θέσι τοῦ πιλότου.

Καὶ χαμογελῶντας προσθέτει:

— Μήπως ἔχης κέφι γιὰ νυχτερινὸ περίπατο;

Ὁ ἀνθρωπάκος βασανίζεται ἀνάμεσα στὴν ἐπιθυμία νὰ φανῆ γενναῖος στὸ μεγάλο του φίλο καὶ στὸν τρόπο ποὺ τὸν πιάνη στὴν ἀνάμνησι καὶ μόνο τῆς τρομερῆς του περιπέτειας τὴν τελευταία φορὰ ποὺ συνώδευσε τὸν Ζορρό στὴν ἐξόρμησί του.

— Μά... ποιὸς θὰ φυλάη τὸν πύργο, ἂν φύγουμε καὶ οἱ δύο; καταφέρνει νὰ ἀρθρώσῃ.

— Ἔχεις δίκαιο, Πάντσο, λέει σοβαρὰ ὁ Ζορρό. Εἶμαι ἀνόητος ποὺ δὲν τὸ σκέφθηκα. Ἐδῶ μοῦ χρειάζεσαι πο-

λὺ περισσότερο. Ἄς ἀνεβούμε λοιπόν.

Ὁ Πάντσο τρέχει σὲ μιὰ συσκευὴ καὶ τραβάει ἓνα μοχλό. Ἡ χαλύβδινη πλατφόρμα ἀνεβαίνει πρὸς τὴν ὀροφὴ τοῦ πύργου μὲ ἓνα ἐλαφρὸ βουητό. Λίγο πρὶν φθάσῃ στὸ τέρμα τῆς διαδρομῆς τῆς ἡ στέγη τοῦ πύργου παραμερίζει ἐνῶ αὐτομάτως τὰ φῶτα σβύνουν. Τὸ ἑλικόπτερο, τώρα, βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου ἕτοιμο νὰ ἐξορμήσῃ.

— Λοιπόν, Πάντσο, ὅπως εἶπαμε, λέει ὁ Ζορρό. Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα.

— Μὴν ἀνησυχῆς, λέει ὁ Πάντσο, ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦν ἀπὸ φόβο, στὴ σκέψι ὅτι θὰ μείνῃ μόνος του καὶ θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ μόνος του στὸ δωμάτιό του, μέσα στὸ σκοτάδι.

— Δ... δ... δ... ἐν θὰ πλ... πλησιάσῃ κανεὶς ἐδῶ, προσθέτει.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή σκύβει.

Ὁ μεγάλος ὀριζόντιος ἑλικας τοῦ ἑλικοπτέρου μπαίνει σὲ κίνησι καὶ ἓνα δυνατὸ ρεῦμα ἀέρα ταρασσει τὴν ταρατσα. Ὁ Ζορρό δίνει περισσότερες στροφές στὴ μηχανή, καὶ τὸ μαῦρο ἑλικόπτερο ξεκολλάει μαλακὰ καὶ ἀνυψώνεται κατακόρυφα. Σὲ ὕψος διακοσίων μέτρων, ἀρχίζει νὰ κινήται κι' ὁ κατακόρυφος ἑλικας τῆς οὐράς. Καὶ τὸ Μαῦρο Πουλί ἐξαφανίζεται στὰ σκοτάδια πετώντας ἀνάλα-

‘Ο Περὲθ καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ ἐξουδετερώθηκαν.

φρα κι’ ἀθόρυβα σὰν νυχτερίδα.

Κυνῆγι
μέσα στὴ νύχτα

ΑΛΛΑ ὁ πιλότος του, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ χρυσὰ μάτια, δὲν μπορεῖ νὰ πάρη καμμιὰ συγκεκριμένη κατεύθυνσι. Κάτω, σπαρμένα στὶς διάφορες κορυφές καὶ πλαγιές τῶν βουνῶν, βλέπει τὰ πύρινα Ζῆτα. Κανένας ὅμως ἦχος δὲν ὑψώνεται ἀπὸ τὴ ζούγκλα γιὰ νὰ τὸν καθοδηγήσῃ γιὰ τὴν κατεύθυνσι πού πρέπει νὰ πάρη. ‘Ο Ζορρό δίνει περισσότερες στροφές στὸν ἑλικόπτερο τῆς οὐράς. Καὶ τὸ μαῦρο ἑλικόπτερο, ἀρχίζει νὰ πετάῃ διαγράφοντας ἀμέτρητους κύκλους, μὲ ὅλο καὶ πιὸ μεγάλη ἀκτίνα, κατεβαίνοντας πιὸ χαμηλὰ πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα. “Ἴσως ἔτσι, θὰ μπορέσῃ νὰ ἀκούσῃ κάτι, σὲ περίπτωσι πού θὰ ἀρχίσουν νὰ μιλοῦν τὰ τύμπανα τῆς ζούγκλας. Εὐτυχῶς, τὸ ἑλικόπτερό του ἔχει κινητήρα ἐντελῶς ἀθόρυβο. Καὶ ἡ ὀξύτατη ἀκοὴ τοῦ Ζορρό μπορεῖ νὰ συλλάβῃ πολλοὺς ἦχους ἀπὸ ἐκείνους πού γιὰ τὰ αὐτιά ἐνὸς συνηθισμένου ἀνθρώπου θὰ ἦταν τελείως ἀδύνατον νὰ γίνουν ἀκουστοί.

‘Ο Ζορρό ἔχει ἀφημένη ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ θαλαμίσκου τοῦ πιλότου καὶ συνεχῶς μεγαλώνει τὴν ἀκτίνα τῶν κύκλων πού διαγράφει πετῶντας. Ξαφνικὰ κόβει τὴ μηχανή του, καὶ σκύβει πρὸς τὰ

ἔξω, ἐνῶ τὸ ἐλικόπτερο αἰωρεῖται ἀκίνητο στὸν ἀέρα. Ἀδύνατα στὴν ἀρχή, ἀλλὰ πιὸ καθαρὰ κατόπιν φτάνουν στὰ αὐτιά του μερικοὶ γνώριμοι ἤχοι. Εἶναι χτύποι ἀπὸ ταμπουρίνος, ἀπὸ τὰ περίεργα πήλινα ἢ πέτρινα τύμπανα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ Ἐρυθροὶ δερμοὶ γιὰ νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους. Ὁ ἀσύρματος αὐτὸς τῆς ζούγκλας τοῦ Ἀμαζονίου μεταβιβάζει τὶς εἰδήσεις μὲ ὅση σιγουριά καὶ ὁ ἀσύρματος τῶν λευκῶν.

Ὁ Ζορρὸ συγκεντρώνει τὴν προσοχή του. Δὲν πρέπει νὰ χάσει οὔτε μιὰ ἠχητικὴ συλλαβή, ἂν θέλῃ νὰ συλλάβῃ τὸ μήνυμα. Εὐτυχῶς ὁ ἐλαφρὸς ἄνεμος ποὺ φυσᾷ εἶναι πρὸς τὸ μέρος του. Καὶ ἔτσι κατορθώνει νὰ ἀκούσῃ μιὰ ὀλόκληρη φράσι:

— ...στὸ χωριὸ τῶν Ἀρόμπι... στὴν Μέσα ντὲ λὰς Καβέρνας..., λέει ἡ φράσι.

Ὁ Ζορρὸ προσπαθεῖ νὰ ἀκούσῃ κι' ἄλλες πληροφορίες ἀλλὰ εἴτε ἐπειδὴ ἢ μετὰδοσι σταμάτησε, εἴτε ἐπειδὴ ἄλλαξε ὁ ἄνεμος, δὲν ἀκούει πιά τίποτε.

— Περίεργο μουρμουρίζει. Τί δουλειὰ ἔχει τὸ χωριὸ τῶν Ἀρόμπι μὲ τὴν Μέσα ντὲ λὰς Καβέρνας;

Ξέρει ὅτι ἡ ὀνομασία Μέσα ντὲ λὰς Καβέρνας, ποὺ σημαίνει ὀροπέδιον τῶν Σπηλαίων, ἔχει δοθῆ σὲ μιὰ ὀρεινὴ κοιλάδα τῆς ὁποίας οἱ βραχώδεις πλαγιές εἶναι γεμάτες ἀπὸ κάθε μεγέθους σπηλιές, σὰν κεφαλοτύρι. Κάποτε εἶχε

— Τὴ μάσκα θὰ τὴν βγάλω ὅταν μοῦ δώσης τὴν ἄδεια.

ἀποπειραθῆ ὁ ἴδιος νὰ ἐξερευ-
νήσῃ τὶς σπηλιές ἐκεῖνες ποὺ
τοῦ εἶχαν φανῆ ὄχι περισσό-
τερες ἀπὸ μερικές δεκάδες.
"Ὑστερα ὅμως, ἀνακάλυψε ὅτι
θὰ χρειάζονταν ὀλόκληρη τὴ
ζωή του γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ κά-
θε μιὰ ἀπὸ τὶς σπηλιές ἐκεῖ-
νες, γιὰτὶ ὁ ἀριθμὸς τους ξε-
περνοῦσε στὴν πραγματικότη-
τα τὶς... χίλιες πεντακόσιες,
σύμφωνα μὲ ἓνα πρόχειρο ὑ-
πολογισμὸ. Τὸ χωριὸ τῶν Ἀ-
ρόμπι λοιπὸν ἀπέχει ἀρκετὰ
χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν περίεργη
ἐκείνη κοιλάδα κι' ἀπ' ὅ,τι ξέ-
ρει, κανένας ἄνθρωπος δὲν πα-
τάει τὸ ὄροπέδιον ποὺ καίε-
ται ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ δὲν ἔ-
χει οὔτε θάμνο γιὰ νὰ βρῆ
κιανεὶς λίγη σκιά.

Αὐτὸ ὡστόσο εἶναι κάτι
ποὺ δὲν τὸν ἀπασχολεῖ πρὸς
τὸ παρόν. "Ἄν ἀκολουθήσῃ
τὶς ὁδηγίες τῶν ταμπουρίνος,
ποὺ ἡ τύχη ἔφερε στὰ αὐτιά
του, μπορεῖ νὰ φθάσῃ στὸ
χωριὸ τῶν Ἀρόμπι μὲ τοὺς ὀ-
ποίους ἔχει πολὺ φιλικές σχέ-
σεις. Καί, ἐκεῖ, θὰ πληροφο-
ρηθῆ ἴσως τί συμβαίνει.

Μὲ μιὰ ματιὰ στὸν χάρτη
ποὺ ἔχει στὸ ταιμπλὼ μπρο-
στά του, ὁ Ζορρὸ ἀποφασίζει
τί πορεία πρέπει νὰ ἀκολου-
θήσῃ. Καί, μὲ σβυστὰ φῶτα,
τὸ μαῦρο ἐλικόπτερο ὀρμάει
ἐμπρός, τελείως ἀθόρυβα,
σὰν ἀρπακτικὸ ὄρνεο ποὺ δι-
έκρινε τὸν στόχο του καὶ ἐ-
πιτίθεται. Ὁ Ζορρὸ ξέρει ὅτι
ἔχει νὰ διαυῖσῃ μεγάλη ἀπό-
στασι γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν
προορισμὸ του. Κάθεται λοι-
πὸν ὅσο μπορεῖ πιὸ ἀναπαυ-

τικὰ στὴ θέσι του, βάζει σὲ
λειτουργία τὸν αὐτόματο πι-
λότο, καὶ ἀνάβει τσιγάρο βυ-
θισμένος σὲ σκέψεις.

✱

Σ ΤΗΝ ταράτσα τοῦ
κτιρίου τῆς διοικήσεως τῆς
ἀστυνομίας, ἐπικρατεῖ πυρε-
τώδης κίνησι. Τὸ μεγάλο πε-
ριπολικὸ ἐλικόπτερο τοῦ τμή-
ματος Ἀμέσου Ἐπεμβάσεως
εἶναι ἔτοιμο καὶ οἱ δύο γκρι-
ζόλευκοι ἑλικές του περιστρέ-
φονται ἀργὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ
κεφάλια τῶν ἀνθρώπων ποὺ
πηγαينوέρχονται γιὰ τὶς τε-
λευταῖες ἐτοιμασίες. Πέντε
ἄνδρες τῆς ἀστυνομίας ὀπλι-
σμένοι μὲ αὐτόματα περιμέ-
νουν τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀρχηγοῦ
τους γιὰ νὰ ξεκινήσουν.

Καὶ νά! Ἡ πόρτα τῆς τα-
ράτσας ἀνοίγει καὶ ὁ σεγιὸρ
Περὲθ ὀρμάει κυριολεκτικὰ
στὴν ταράτσα καίτακόκκινος
καὶ λαχανιασμένος. Ἡ σεβα-
στή του κοιλιὰ ἀνεβοκατεβαί-
νει καὶ βάζει σὲ κόπο τὴν πέ-
τσινη ζώνη του, ἀπὸ τὴν ὀ-
ποία κρέμεται ἓνα βαρὺ ὑπη-
ρεσιακὸ περίστροφο στὴν πέ-
τσινη θήκη του.

Ἄλλὰ ὁ σεγιὸρ Περὲθ δὲν
εἶναι μόνος του. Πίσω του,
δροσερὴ καὶ χαριτωμένη μέ-
σα στὸ ἀπλό της φουστάνι,
ἀκολουθεῖ ἡ Ροζίτα, ἡ κόρη
του, ποὺ εἶναι πάντα χαμογε-
λαστὴ καὶ ἀγαπητὴ σὲ ὅλους
τοὺς ἄνδρες τῆς ἀστυνομίας.
Ἡ Ροζίτα Περὲθ εἶναι περι-
φημὴ πιλότος. Λίγοι ἄνδρες
θὰ μπορούσαν νὰ τὴν φτά-

σουν στην τέχνη τῆς διακυβερνήσεως ἑνὸς ἀεροσκάφους. Καί, τὶς περισσότερες φορές, αὐτὴ παίρνει τὴν θέσι τοῦ πιλότου στὸ ἐλικόπτερο τῆς ἀστυνομίας, ὅταν ὁ πατέρας τῆς πηγαίνει σὲ κάποια ἐξαιρετικὴ δύσκολη ἢ σημαντικὴ ἀποστολή.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ βρίσκονται στὴν ταράτσα, ἀνοίγουν τὰ μάτια τους μὲ κατάπληξι. Γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Ροζίτα ἐμφανίζεται κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι ἓνα μικρὸ Ἰνδιάνο. Ὁ νεαρὸς Ἐρυθρόδερμος εἶναι δώδεκα ἐτῶν περίπου, ἀλλὰ παρὰ τὴν μικρὴ ἡλικία του ἔχει ὠραῖο καλοδεμένο σῶμα καὶ περήφανο ὕψος. Ἐνα φτερὸ ἀετοῦ, καρφωμένο στὰ κατάμαυρα μαλλιά του, δείχνει ὅτι εἶναι γιὸς ἀρχηγοῦ. Καί, μολονότι πρώτη φορὰ ἀντικρύζει τόσους πολλοὺς μαζί «ἀνθρώπους μὲ χλωμὰ πρόσωπα», δὲν δείχνει οὔτε φόβο, οὔτε περιέργεια.

— Εὐτυχῶς ποὺ σκέφθηκα νὰ τηλεφωνήσω στὸ φυλάκιο νὰ μᾶς στείλουν τὸν Κίτο μὲ ἀεροπλάνο στὸ Μανάους, λέει ἡ Ροζίτα στὸν πατέρα τῆς. Ἔτσι θὰ ἔχουμε ἓναν πολῦτιμο ὁδηγὸ τώρα, ποὺ θὰ μᾶς χρειασθῆ πάρα πολὺ.

— Πραγματικὰ θὰ μᾶς εἶναι ἀνεκτίμητος, παραδέχτηκε ὁ σενιὸρ Περέθ.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἔχουν πάρει κι' ὅλας θέσι στὸ ἐλικόπτερο ρωτᾷ:

— Πήρατε ἐφόδια γιὰ πε-

ριπολία ζούγκλας;

— Μάλιστα, κύριε διοικητά, ἀπαντᾷ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀρχιφύλακας.

— Ἐν τάξει τότε. Μποροῦμε νὰ ξεκινήσουμε.

Ἡ Ροζίτα, πρώτη, σκαρφαλώνει μὲ εὐκινησία βετεράνου ἀεροπόρου στὴ θέσι τοῦ πιλότου καὶ κάνει νόημα στὸν Κίτο νὰ κάτση δίπλα τῆς. Τελευταῖος, ἀνεβαίνει ὁ σενιὸρ Περέθ καὶ ἀμέσως ἡ πόρτα τοῦ ἐλικοπτεροῦ κλείνει καὶ οἱ μηχανικοὶ ἀποσύρονται πιὸ μακριά.

Ἡ Ροζίτα τραβάει ἓνα μοχλὸ καὶ οἱ μεγάλοι ἔλικες τοῦ ἐλικόπτερου ἀρχίζουν νὰ γυρίζουν πιὸ γρήγορα. Τὸ βουητό τους ξεκουφαίνει καὶ δημιουργεῖ ἓνα δυνατὸ ρεῦμα ἀέρος. Μερικὰ δευτερόλεπτα κατόπιν, οἱ στροφές του αὐξάνουν. Καὶ τὸ μεγάλο ἐλικόπτερο σηκώνεται στὸν ἀέρα ἀποσπᾷ καὶ ἀνυψώνεται κατακόρυφα. Μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητο, σὰν νὰ αἰωρῆται ἀναποφάσιστο, κι' ὕστερα ὀρμάει πρὸς τὰ δυτικά, γιὰ νὰ χαθῆ σὲ λίγο μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Στὸ χωριὸ
τῶν Ἀρόμπι

Ε ΧΕΙ περάσει μία ὥρα, περίπου, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ Μαῦρο Πουλί, τὸ μικρὸ ἀλλὰ ταχύτατο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό, ἀπογειώθηκε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ πύργου τῆς Κάζα ντὲς Ὀμπρες. Ὡς

τὴ στιγμὴ αὐτὴ, τὸ ἀθόρυβο ἀεροσκάφος πετοῦσε μέσα σὲ πυκνὸ σκοτάδι, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀδιαπέραστα σκοτεινὴ μάζα τῆς ζούγκλας. Ξαφνικὰ ἄμως ὁ Ζορρό, ποὺ εἶναι μισοξαπλωμένος στὸ κάθισμά του, ἀνακάθεται καὶ ξαναπαίρνει στὰ χέρια του τὴ διακυβέρνησι τοῦ ἐλικόπτερου, ποὺ ὡς τώρα εἶχε ἐμπιστευθῆ στὸν αὐτόματο πιλότο. Τὸ βλέμμα του ἐρευνᾷ μὲ προσοχὴ τὸν ὀρίζοντα καὶ κάπου ἐμπρὸς του, στὸ βάθος, διακρίνει μιὰ κόκκινη ἀνταύγεια.

— Φτάσαμε, μοῦ φαίνεται μονολογεῖ.

Καὶ κατευθύνει τὸ ἐλικόπτερο πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, τὸ Μαῦρο Πουλὶ πετάει ἀργά, διαγράφοντας ἀθόρυβους κύκλους ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ τῶν Ἀρόμπι. Ἡ μᾶλλον, ἐπάνω ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρισκόταν τὸ χωριὸ τῶν Ἀρόμπι. Τὰ δόντια τοῦ Ζορρό σφίγγονται σπασμωδικά, καὶ μιὰ ἀστραπὴ περνᾷ ἀπὸ τὸ βλέμμα του. Γιατί, ἀπὸ τὸ ὠραῖο χωριό, δὲν ἀπομένουν τώρα παρὰ μερικὲς φωτιὲς ποὺ σβύνουν ἀφοῦ ἔχουν ἀπανθρακώσει τὶς καλύβες τῶν δυστυχησμένων ἰθαγενῶν. Κανένα σημάδι ζωῆς δὲν διακρίνῃς στὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ χωριοῦ, λὲς καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοί του, ἔχουν ἐξαφανισθῆ. Ποιὸς ἐγκληματικὸς ἐχθρὸς κατάστρεψε ἔτσι ὀλοκληρωτικὰ μιὰ φυλὴ ἡσυχων καὶ εἰρηνικῶν Ἰνδιάνων;

Ὁ Ζορρό χειρίζεται τοὺς

μοχλοὺς τῶν πηδαλίων, καὶ τὸ μαῦρο ἐλικόπτερο κατεβαίνει καὶ ἀκουμπᾷ μαλακὰ σὲ ἓνα ξέφωτο λόφο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Ὅπως καὶ νὰ ἔχη τὸ πρᾶγμα, ποτὲ δὲν εἶναι περιττὸ νὰ παίρνει κανεὶς μερικὲς προφυλάξεις. Ὁ Ζορρό κατεβαίνει, ἀφίνοντας τὴν μηχανὴ ἀναμμένη, ἐνῶ ὁ μεγάλος ὀριζόντιος ἔλικας στριφογυρίζει ἀργά. Μπορεῖ νὰ χρειασθῆ νὰ φύγῃ πάλι βιαστικὰ καὶ θέλει νὰ εἶναι ἔτοιμος.

Μὲ ἄπειρες προφυλάξεις ἐντελῶς ἀθόρυβα καὶ ἐνῶ τὸ βλέμμα του, ποὺ ἔχει τὸ χάρισμα νὰ βλέπῃ ἀκόμη καὶ στὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι, ἐρευνᾷ ἀδιάκοπα τὰ πάντα γύρω, ὁ ἐκδικητὴς μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα προχωρεῖ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ στὰ δέντρα ὡς ποὺ φθάνει στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Γύρω ἀπὸ τὶς καλύβες, τὰ ἰνδιάνικα χωριὰ τοῦ Ἀμαζονίου ἔχουν ἓνα ψηλὸ φράχτη ἀπὸ ξύλα καὶ κλαδιά, ὅπως ἀκριβῶς τὰ χωριὰ τῶν Ζουλοῦ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Ἀλλὰ τώρα, ἀπὸ τὸν φράχτη δὲν μένουν παρὰ στάχτη καὶ καρβουνιασμένα κλαδιά. Ὁ ἐπιδρομεύς, ὅποιος κι' ἂν ἦταν, ἔκανε τὴ δουλειά του μὲ μεγάλη μεθοδικότητα.

Τώρα πιά, ὁ Ζορρό δὲν μπορεῖ νὰ κρυφθῆ στὴ σκιά. Οἱ καλύβες, ποὺ καίγονται ἀκόμη, φωτίζουν ὅλη τὴν ἔκτασι τοῦ χωριοῦ μὲ τὶς κόκκινες φλόγες τους, καὶ πουθενὰ δὲν ὑπάρχει καμμιά καλύβα ὄρ-

θια που θα μπορούσε να προσφέρει στον Ζορρό το παραμικρό προκάλυμμα. Ο άνθρωπος με τη χρυσή μάσκα αποφασίζει να διακινδυνεύσει. Με γρήγορο βήμα, πηδώντας τους καρβουνιασμένους σωρούς των έρειπίων, μπαίνει στη φωτισμένη ζώνη έτοιμος για άμεση δράση. Παραδόξως όμως τίποτε δεν συμβαίνει. Στο κατεστραμμένο χωριό και στην γύρω του ζούγκλα βασιλεύει μια σιωπή θανάτου.

Ο Ζορρό περνάει στην πρώτη σειρά των καμμένων καλυβιών και νοιώθει σε μια στιγμή να καταλαμβάνεται από φρίκη. Στην κεντρική πλατεία και στους διαδρόμους που χάριζαν άλλοτε τις καλύβες βλέπει πτώματα. Πολλά πτώματα σωριασμένα εκεί όπου τα χτύπησε ο θάνατος με φοβερά τραύματα από ακόντια, σπαθιά και βέλη. Υπάρχουν όμως και δυο-τρεις άνθρωποι που φαίνεται ότι σκοτώθηκαν από σφαίρες! "Ωστε λοιπόν, ή «δουλειά» δεν έγινε μόνο από έχθρικές φυλές ιθαγενών. Μαζί με τους επιδρομείς, πρέπει να υπάρχουν και μερικοί λευκοί. Αυτοί μονάχα μπορούν να έχουν και να χρησιμοποιούν πυροβόλα όπλα.

Ο Ζορρό, με τη φρίκη ζωγραφισμένη στην έκφρασή του, κάνει τον γύρο των νεκρών Έρυθροδέρμων, προσπαθώντας να ανακαλύψει κάποιο ίχνος που θα τον ώδηγούσε στην ανακάλυψη των έ-

νόχων. Δεν μπορεί να καταλάβει ούτε ποιός μπορεί να έκανε μια τέτοια σφαγή, ούτε για ποιο λόγο έγινε το τρομερό έγκλημα. Σε μια στιγμή, σταματάει απότομα. Κάποιο από τα πτώματα κινήθηκε! "Η μήπως έτσι του φάνηκε, στο άβέβαιο φως της φωτιάς; "Οχι! Να που ο άνθρωπος ξανακινήθηκε!

Ο Ζορρό πλησιάζει βιαστικά και γονατίζει πλάι στην βαρειά τραυματισμένη γυναίκα. Γιατί βλέπει τώρα ότι πρόκειται για μια γυναίκα. Μια πολύ γρηά και ρυτιδωμένη Ινδιάννα, που έχει ένα φοβερό τραύμα από λόγχη στην κοιλιά. Είναι θαύμα πως δεν έχει πεθάνει ακόμη, ύστερα από την φοβερή αιμορραγία που έχει υποστεί. Με μια ματιά, ο έκδικητής με τη χρυσή μάσκα, καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί να παράσχει καμιά βοήθεια στην έτοιμοθάνατη γυναίκα. Κάνει να σηκωθεί αλλά τότε, ή έτοιμοθάνατη ανοίγει τα μάτια της. Το βλέμμα της είναι θολό στην αρχή, αλλά σιγά - σιγά ξεκαθαρίζει και καρφώνεται στον Ζορρό με έπιμονή.

— Ζορ... ρό... ψιθυρίζει με προσπάθεια, και στα συσπασμένα από την αγωνία χαρακτηριστικά της, απλώνεται έκφρασις γαλήνης.

Ο Ζορρό κάνει μια κίνηση, θέλοντας να της ανασηκώσει το κεφάλι της, αλλά ή γρηά Ινδιάννα τον σταματάει. Θέλει να μιλήσει και ξέρει ότι

δὲν ἔχει πολὺν καιρὸ στὴ δι-
 άθεσί της.

— Ἦρθαν... Χιβάρος, ψι-
 θυρίζει μὲ φωνὴ πού μόλις ἀ-
 κούγεται. Σκότωσαν πολλούς.
 Τοὺς ἄλλους ...πῆραν μαζὶ
 τους. Εἶναι δύο χλωμὰ πρό-
 σωπα μαζί... χωριό...

— Μὰ γιατί; ρωτάει ὁ
 Ζορρό.

— Θέλουν νὰ μάθουν... μυ-
 στικά θησαυροῦ... Μέσα ντὲ
 λὰς Καβέρνας..., ψιθυρίζει ἡ
 γριά μὲ ὑπέρτατη προσπά-
 θεια.

Ὁ Ζορρό θέλει νὰ τῆς κά-
 νη μερικές ἐρωτήσεις ἀκόμη.
 Ἀλλὰ δὲν προφτάνει. Τὰ μά-
 τια τῆς ἐτοιμοθάνατης θολώ-
 νουν ξανὰ καὶ τὸ χέρι της,
 πού ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τὸ
 χέρι τοῦ Ζορρό, πέφτει ἄτο-
 νο. Ἐνα ρίγος περνάει ἀπὸ
 τὸ βασανισμένο της σῶμα,
 κι' ὕστερα τίποτε. Εἶναι νε-
 κρή.

Ὁ Ζορρό σηκώνεται ὄρθι-
 ος καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω
 του, στὴν εἰκόνα τῆς κατα-
 στροφῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἐ-
 κεί, δὲν ἔχει πιά νὰ κάνη τί-
 ποτε. Ἀλλὰ ἡ σκληρὴ ἔκφρα-
 σι τοῦ προσώπου του θὰ ἔ-
 κανε τοὺς ἐγκληματίες, λευ-
 κούς καὶ Ἰνδιάνους νὰ ἀνα-
 τριχιάσουν, ἂν μπορούσαν νὰ
 τὸν δοῦν. Ὁ ἐκδικητῆς μὲ τὴ
 χρυσὴ μάσκα τοὺς ἐτοιμά-
 ζει τρομερὴ τιμωρία!

Στὸ χωριὸ τῶν Χιβάρος

Σ ΤΟ μεγάλο χωριὸ
 τῶν Χιβάρος, ἐπικρατεῖ ὄργι-
 αστικὴ ἀτμόσφαιρα. Πολυά-

ριθμες φωτιές, ἀναμμένες
 στὴν κεντρικὴ πλατεία, φωτί-
 ζουν μὲ τὸ κόκκινο φῶς τους
 τοὺς Χιβάρος πολεμιστὲς
 πού κάθονται ὀλόγυρα καὶ
 κουνοῦν τὸ σῶμα τους στὸ
 ρυθμὸ ἑνὸς διεγερτικοῦ σκο-
 ποῦ, ἐνῶ μιὰ ὁμὰς πάνοπλων
 χορευτῶν χορεύει στὴ μέση
 τοῦ κενοῦ χώρου μὲ μανία.

Πίσω ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν
 πολεμιστῶν, εἶναι συγκεντρο-
 μένα τὰ γυναικόπαιδα τῆς
 φυλῆς πού τραγουδοῦν ὅλα
 μαζί σὲ μιὰ τρομερὴ κακοφω-
 νία. Μιὰ ὁμὰς γυναικῶν ἐπι-
 βλέπει τὸ φαγητὸ πού ψήνε-
 ται σὲ μεγάλο πήλινο καζά-
 νη πάνω σὲ μιὰ φωτιά καὶ τὰ
 μάτια ὅλων γυαλίζουν ἀπὸ τὸ
 οἶνοπνευματώδες ποτὸ πού
 κυκλοφορεῖ ἄφθονο. Οἱ Χιβάρ-
 ος πανηγυρίζουν. Ἀπόψε,
 εἶναι νύχτα ἑορτασμοῦ. Γιατί
 ἡ ἐπιδρομὴ τους ἐναντίον τῶν
 Ἀρόμπι πέτυχε, καὶ πολλὰ
 κεφάλια τῶν ἐχθρῶν τους θὰ
 στολίζουν τὶς καλύβες τῶν
 γενναίων πού τὰ ἔκοψαν.

Καθισμένοι μπροστὰ σὲ
 μιὰ καλύβα κάποιοι πιὸ πί-
 σω ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους, βρί-
 σκονται δύο λευκοί. Ὁ ἓνας,
 ψηλὸς καὶ μεγαλόσωμος, ἔχει
 μαλλιὰ ἀχυρένια καὶ μιὰ ξαν-
 θὴ γενειάδα ἔχει σκεπάσει τὸ
 πρόσωπό του μὲ τὰ ἄγρια
 χαρακτηριστικά. Τὰ μάτια
 του εἶναι πολὺ ἀνοιχτὰ γαλα-
 νὰ καὶ φαίνονται χωρὶς ἔκφρα-
 σι, καθὼς τὸ βλέμμα του ἀ-
 κολουθεῖ τὶς κινήσεις τῶν ἴθα
 γενῶν. Ὁ ἄλλος, κοντὸς καὶ
 ἀδύνατος, εἶναι μελαχροινὸς
 καὶ τὸ πολὺ στενὸ του μέτω-

πο του δίνει μιὰ ζωώδη ἔκφρασι. Ἄλλὰ ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ διαψεύδεται ἀπὸ τὰ μάτια του ποὺ μικρὰ καὶ εὐκίνητα, ἔχουν βλέμμα ἀφάνταστης κακίας καὶ προηρίας.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ μικρόσωμος λευκὸς γυρίζει στὸν σύντροφό του.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω λέει, πότε θὰ πάσουν αὐτοὶ οἱ πίθηκοι νὰ γλεντοῦν γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ με τοὺς αἰχμαλώτους. Δὲν ἐξήγησες στὸν ἀρχηγό τους ὅτι βιαζόμαστε;

Ὁ ἄλλος τὸν κυττάζει μὲ τὰ ψυχρά του μάτια.

— Πότε ἐπὶ τέλους θὰ καταλάβῃς ὅτι οἱ Ἰνδιάνοι δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ βιασύνη; λέει. Ἀσφαλῶς ἐξήγησα σ' αὐτὸν τὸν μαντράχαλο ὅτι βιαζόμαστε. Ἀλλά, πρὶν γίνῃ, λέει ἡ τελικὴ τους νίκη, δὲν πρόκειται νὰ κάνουμε τίποτε. Εἴμαστε λοιπὸν ὑποχρεωμένοι νὰ περιμένουμε.

— Καὶ δὲν σὲ ἐκνευρίζει αὐτὴ ἡ ἀναμονή;

— Τί θέλεις νὰ κάνω; λέει ψυχρὰ ὁ ἄλλος. Νὰ ἀπειλήσω τοὺς Ἰνδιάνους ὅτι θὰ τοὺς κάνω... «ντά»;

— Ἄμ τέτοιος ὤμος ἦσυνα πάντα, λέει ὁ μικρόσωμος λευκός. Ἄν σ' ἀφίνα, θὰ σάπιζες ἀκόμη στὰ κάτεργα τῆς Γουϊάνας περιμένοντας νὰ τελειώσῃ ἡ ποινὴ σου.

— Ἦταν τὸ πιὸ λογικὸ ποὺ μπορούσα νὰ κάνω, λέει ὁ ἄλλος.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ πάρω μαζί μου, ἐπιμένει πεισμα

τωμένος ὁ μικρόσωμος μελαχροινός.

— Ἀκουσέ με καλὰ, Πόντικα, λέει ὁ ἄλλος, μὲ φωνὴ ἀπειλητικὴ. Ἄν μὲ πῆρες μαζί σου στὴν ἀπόδρασι, δὲν τὸ ἔκανες ἀπό... ἀγάπη γιὰ μένα. Σοῦ ἤμουν ἀπαραίτητος ἐπειδὴ μοναχός σου δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ σκοτώσῃς οὔτε μυῖγα. Ἐγὼ «καθάρισα» τὸ δεσμοφύλακα στὸ λατομεῖο ἐγὼ βρῆκα ὄπλα, ἐγὼ σὲ βοήθησα νὰ περάσῃς τὰ ἔλη, κι' ἐγὼ τράβηξα κουπὶ ὅταν φτάσαμε στὸ ποτάμι. Ὅλ' αὐτὰ ποιός θὰ τὰ ἔκανε; Ἐσὺ μὲ τὰ σπιρτόξυλα ποὺ ἔχεις γιὰ χάρτη; Ξεφορτώσου με λοιπὸν, καὶ πάψε νὰ μὲ ἐνοχλῆς!

Μιὰ ἔκφρασι κακίας, περνάει ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Πόντικα.

— Μὴν τὸ παίρνεις ἐπάνω σου. Πατάτα!, λέει στὸν σύντροφό του εἰρωνικά. Γιατὶ τὰ ἔκανες ὅλα αὐτά; Μήπως γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς γυναίκας σου ποὺ δολοφόνησες; Ὅχι βέβαια! Τὰ ἔκανες γιὰ νὰ πάρῃς μερίδιο ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τῶν Ἰνκας. Λοιπὸν, ἂν ἐξακολουθῆς νὰ θέλῃς τὸ μερίδιο αὐτό, σὲ συμβουλεύω νὰ ξεκουνήσῃς, αὐτὸν τὸν ἠλίθιο τὸν ἀρχηγὸ τῶν πιθηκανθρώπων, μιὰ καὶ ξέρεις τὴ γλώσσά τους. Γιατί, σὲ προειδοποιῶ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃς μόνος σου, ὅτι θὰ τὴν πάθουμε. Αὐτὲς οἱ δουλειὲς γίνονται γρήγορα. Ἄν πρόκειται νὰ περιμένουμε πότε θὰ ἔρθῃ τὸ κέφι αὐτῶν νὰ

δουλέψουν, θὰ ξημερωθούμε. Κι' ὡς τότε, θὰ ἔρθῃ ἡ ἀστυνομία καὶ ἀντίο θησαυρός!

Ὁ Πατάτας κουνήθηκε ἀνήσυχτα πάνω στὴν πέτρα ποὺ κάθεται.

— Λές νὰ ἔρθῃ ἡ ἀστυνομία; λέει.

— Ὁχι, θὰ κάθεται νὰ μᾶς περιμένῃ. Ἀπὸ δῶ πέρα περνοῦν συνεχῶς περιπολικά ἐλικόπτερα. Δὲν θὰ δοῦν φαντάζεσαι τὴ φωτιά στὸ χωριὸ τῶν Ἀρόμπι. Κι' ὅταν τὴ δοῦν, τί νομίζεις ὅτι θὰ κάνουν; Ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ κάνουμε τὴ δουλειὰ μόνοι μας. Νὰ ἀρπάξουμε τὸν ἀρχηγό των, νὰ τὸν βασανίσουμε χωρὶς φασαρίες σὲ καμμιά γωνιά καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ μᾶς πῆ σὲ ποιά σπηλιὰ βρίσκεται ὁ θησαυρός. Ἀλλὰ ἐσύ ἤθελες ὀλόκληρο στρατό. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃς, χάρισες καὶ τὴν Μαριχουάνα ποὺ βρήκαμε σ' ἐκεῖνο τὸ φουκαρὰ τὸ λαθρέμπορο ποὺ σκότωσες στὰ σύνορα.

— Νάμισα ὅτι στὸ σάκκο του εἶχε τρόφιμα, εἶπε ὑπολογιστικὰ ὁ Πατάτας.

— Αὐτὸ δὲν πειράζει ἔκανε μεγαλόψυχα ὁ Πόντικας. Τί ἓνας παραπάνω, τί ἓνας λιγώτερο. Αὐτὸ ποὺ ἐπείγει τώρα εἶναι νὰ ξεμπερδεύουμε τὸ γρηγορώτερο. Νὰ ποῦμε στὸν ἀρχιπίθηκο ὅτι θὰ τοῦ δώσουμε κι' ἄλλη Μαριχουάνα ἂν ἀρχίσῃ ἀμέσως τὴν «ἀνάκριση» τῶν αἰχμαλώτων. Κι' ὕστερα, νὰ τοῦ δίνουμε πρὶν νὰ εἶναι ἀργά.

— Νομίζω πὼς ἔχεις δίκαιο

λέει διστακτικὰ ὁ Πατάτας. Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω.

Ὁ Περὲθ
ἐπεμβάίνει

ΔΕΝ εἶχε περάσει παραπάνω ἀπὸ μιὰμιση ὥρα μετὰ τὴν ἀπογείωσι τοῦ ἐλικοπτέρου τῆς ἀστυνομίας, καὶ ἡ Ροζίτα, σκύβοντας ἔμπρὸς, φώναξε μὲ τὸ χέρι τεντωμένο:

— Νὰ τὸ χωριὸ τῶν Ἀρόμπι, πατέρα. Νὰ κατεβούμε νὰ δοῦμε;

— Τί νὰ δοῦμε; ἔκανε ἐρεθισμένος ὁ Περὲθ. Καμμένα ἐρείπια; Θὰ πάμε κατ' εὐθείαν στὸ χωριὸ τῶν Χιβάρος, ἀφοῦ ὁ νεαρὸς μᾶς λέει ὅτι ἐκεῖ πρέπει νὰ πῆγαι τοὺς αἰχμαλώτους. Καὶ πάμε γρήγορα μάλιστα, ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ πύρινα Ζῆτα ποὺ εἶδα καθὼς ἐρχόμουν, μοῦ λένε ὅτι εἰδοποιήθηκε ὁ καταραμένος ὁ Ζορρό. Γούστο θὰ ἔχη νὰ τὸν βροῦμε ἐκεῖ, πρὶν ἀπὸ μᾶς.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἀκούεται πουθενὰ κανένα μήνυμα μὲ τὰ ταιμπουρίνος λέει ὁ ἀρχιφύλακας. Πὼς θὰ ξέρῃ ὁ Ζορρό κατὰ ποῦ πρέπει νὰ τραθήξῃ, χωρὶς ὀδηγίες;

— Δὲν τὸν ξέρεις ἐσύ τὸν Ζορρό, λέει ὁ σεγιὸρ Περὲθ. Αὐτὸς ὅλα τὰ ξέρει κι' ὅλα τὰ μαθαίνει. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἂν ἔχη τὴν ἀνόητη ἔμπνευσι νὰ ἀνακατευτῇ, θὰ τὸν τσακίσω στὰ σίγουρα. Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ ξεφύγῃ!

Ἡ Ροζίτα κρύβει ἓνα ἑλαφρὸ χαιμόγελο, σκύβοντας γιὰ νὰ δῆ τάχα κάτι στὸ ταμπλῶ διευθύνσεως, καὶ δὲν ἀπαντᾷ στὸν πατέρα της. Ξέρει ὅτι πολλές ἄλλες φορές ὁ σεμιὸρ Περὲθ καυχῆθηκε ὅτι θὰ συλλάβῃ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας ἀλλὰ ὅτι κάθε φορά ὁ ἐκδικητῆς μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα τοῦ ξέφευγε. Βέβαια, τὸν βοήθησε λιγάκι καὶ ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιά σημασία...

Μὲ ἓνα ἐπιδέξιο χειρισμὸ, ἡ Ροζίτα ἀναγκάζει τὸ βαρὺ ἐλικόπτερο νὰ πάρῃ στροφὴ ἀλλάζοντας πορεία. Καὶ λίγο ἀργότερα, ἡ σκοτεινὴ ζούγκλα φαίνεται καὶ πάλι νὰ

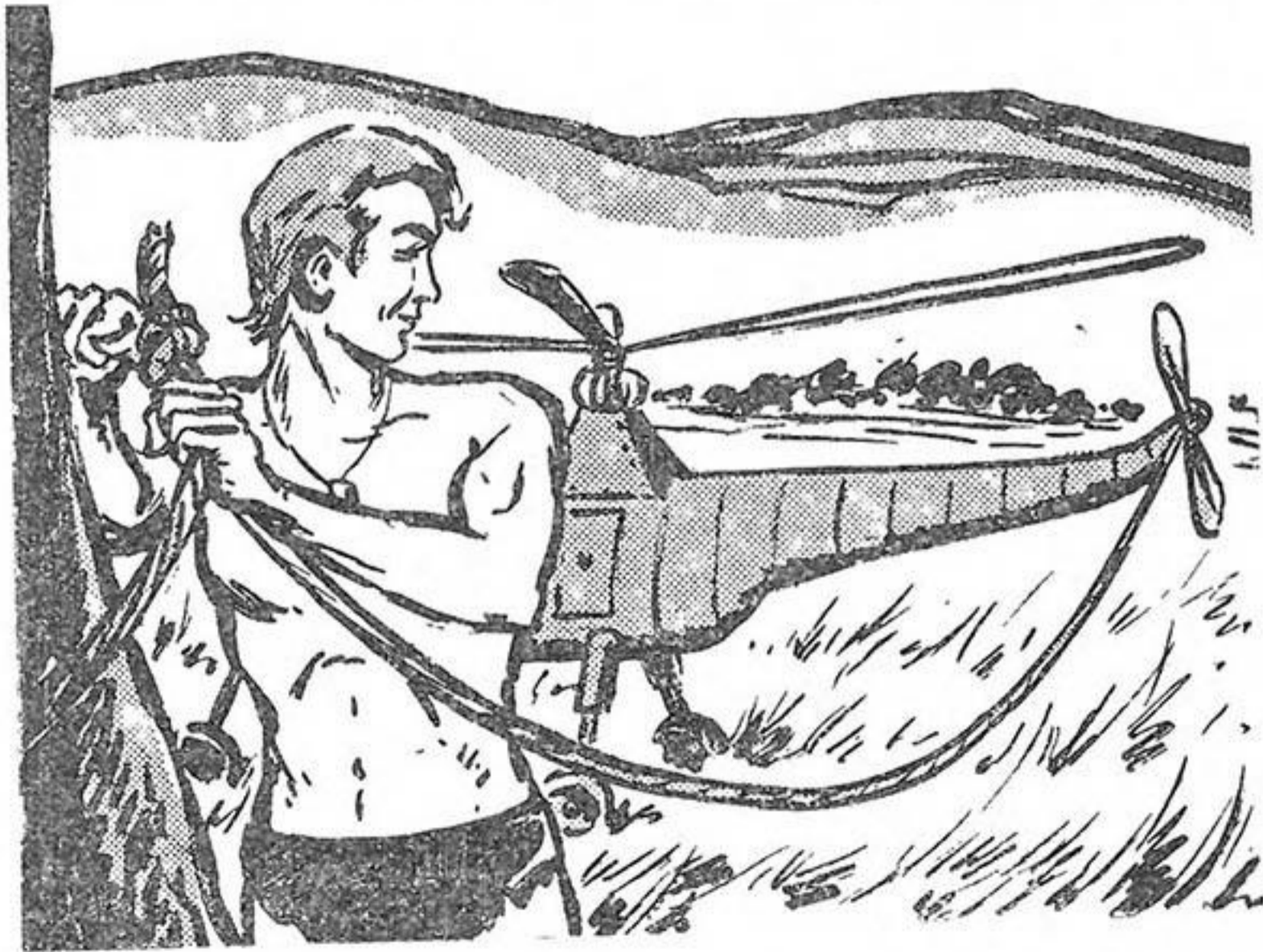
φωτίζεται ἀπὸ λάμπεις φωτιᾶς.

— Τὸ χωριὸ τῶν Χιβάρος, ἀναγγέλλει ὁ ἀρχιφύλακας.

Καὶ ὅλοι τεντώνουν τοὺς λαιμούς τους γιὰ νὰ διακρίνουν καλύτερα.

— Φτάσαμε, λέει ὁ σεμιὸρ Περὲθ. Θὰ κατεβούμε σὲ ἀπόστασι πεντακοσίων περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ ὕψωμα ποὺ διακρίνεται στὰ δυτικὰ τοῦ χωριοῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ προχωρήσουμε μὲ τὰ πόδια. Αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο τὸ ἐλικόπτερο κάνει πολὺ θόρυβό καὶ δὲν μπορούμε νὰ πλησιάσουμε περισσότερο!

Ἡ Ροζίτα δὲν ἀπαντᾷ. Τώρα ποὺ φτάσαν τόσο κοντὰ

— Ἐλ Ρεύ ξερριζώση φτερά Ζορρό, μουρμούρισε ὁ ξανθὸς γίγας.

στην στιγμή τῆς δράσεως, τὰ δόντια τῆς εἶναι σφιγμένα καὶ κάποια ἀδιόρατη ἀνησυχία κυριεύει τῆ σκέψι τῆς. Ὁ πατέρας τῆς καὶ οἱ ἄνδρες του, εἶναι ἕξη ἄνθρωποι, ὅλοι κι' ὅλοι. Θὰ μπορέσουν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τὶς δεκάδες τῶν πολεμιστῶν. Χιβάρος; Κανέννας δὲν μπορεῖ νὰ προδικάσῃ τὴν ἔκβασι μιᾶς τέτοιας συμπλοκῆς, μολονότι, βέβαια, οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι ὀπλισμένοι, μὲ αὐτόματα καὶ ψημένοι σὲ περιπολίες τῆς ζούγκλας. Κι' ὡστόσο, ἕνα βέλος βουτηγμένο στὸ φοβερὸ «κουράρε», τὸ δηλητήριο ποὺ παραλύει πρὶν σκοτώσῃ, μπορεῖ νά...

Κάτω ἀπὸ τὰ δυνατὰ χέρια τῆς, τὸ βαρὺ ἐλικόπτερο κατεβαίνει ὁμαλὰ σὰν παιχνιδάκι καὶ ἀκουμπάει μαλακὰ τὸ ἔδαφος. Οἱ ἀστυνομικοί, μὲ τὸν σενιὸρ Περὲθ ἐπικεφαλῆς, πηδοῦν ἕνας - ἕνας ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο καὶ συγκεντρώνονται γύρω ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους. Ἡ Ροζίτα μένει στὴν θέσι τῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἀκούει τὸν πατέρα τῆς, νὰ δίνει ὁδηγίες στοὺς ἄνδρες του.

— Δὲν ξέρουμε τί θὰ συναντήσουμε, ἐξηγεῖ ὁ χοντρὸς ἀστυνομικός. Θὰ προχωρήσουμε σὲ φάλαγγα κατ' ἄνδρα ὡς πὺ νὰ φτάσουμε ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Ἐκεῖ, θὰ προσπαθήσουμε νὰ καταλάβουμε πῶς ἀκριβῶς ἔχουν τὰ πράγματα. Καὶ θὰ δοῦμε ἂν θὰ μποῦμε πυροβολῶντας, ἢ θὰ ἐμφανισθοῦμε εἰρηνικά, μὲ τὸ κύρος

τοῦ νόμου. Ὁ Κίτο θὰ μᾶς δείξῃ τὸ δρόμο, συμπληρώνει γυρίζοντας στὸν μικρὸ Ἴνδιάνο.

Κι' ἐκεῖνος, κουνάει καταφατικὰ τὸ κεφάλι του, σοβαρὸς καὶ ἀξιοπρεπῆς πάντα, ὅπως ταιριάζει στὸν γιὸ ἐνὸς ἀρχηγοῦ.

— Ἐσύ, Ροζίτα, λέει ὁ σενιὸρ Περὲθ στὴν κόρη του, θὰ μείνῃς ἐδῶ. Θὰ ἔχεις τὸ νοῦ σου. Καί, ἂν ἀντιληφθῆς κάτι ὑποπτο, θὰ ζητήσῃς ἀμέσως ἐνισχύσεις ἀπὸ τὸ Μανάους μὲ τὸ ραδιοτηλέφωνο.

— Ἐν τάξει, πατέρα. Πρόσεχε, σὲ παρακαλῶ, τοῦ λέει ἡ Ροζίτα.

— Μὴν φοβάσαι. Θὰ ξεμπερδέψουμε γρήγορα, λέει ὁ σενιὸρ Περὲθ μὲ πεποίθησι ποὺ δὲν νοιώθει.

Καὶ κάνοντας νεῦμα στοὺς ἄνδρες του, ξεκινάει πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ χωριοῦ ποὺ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὶς κραυγές. Ἡ μικρὴ ὁμάς μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Κίτο χάνεται σὲ λίγο μέσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα...

Αἰχμάλωτοι!

Ο ZORRO τῆς Ζούγκλας εἶναι ἕτοιμος γιὰ δράσι. Ἐχει ἀφήσει τὸ ἐλικόπτερό του νὰ αἰωρεῖται ἀκίνητο ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωριό τῶν Χιβάρος, ἀφοῦ προηγουμένως ἔκανε μερικοὺς κύκλους γιὰ νὰ κατατοπισθῇ. Ἀθόρυβος ἐντελῶς καὶ προστατευόμενος ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, μπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ

μὲ κάθε ἄνεσι τῆς κινήσεις τῶν Χιβάρος, καὶ νὰ ἐπισημάνη τοὺς δύο λευκοὺς ἐγκληματίες ποὺ κάθονται κάπως παράμερα. Στὴν ἄκρη τῆς κεντρικῆς πλατείας, τὸ παρατηρητικὸ βλέμμα του εἶδε δύο μεγάλες καλύβες, στὴν πόρτα τῆς κάθε μιᾶς ἀπὸ τῆς ὁποίας βρίσκεται τοποθετημένος ἕνας φρουρός. Σίγουρα, αὐτὲς εἶναι οἱ καλύβες ὅπου ἔχουν κλείσει τοὺς αἰχμαλώτους. Ἄλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι τὰ μόνα πράγματα ποὺ παρατήρησε. Μὲ ἔκπληξί του, διαπιστώνει ὅτι ἀντίθετα πρὸς τὶς συνήθειες τῶν κεφαλοκυνηγῶν καὶ ἐνῶ συνήθως ὕστερα ἀπὸ μιὰ νικηφόρο ἐπίδρομή τους σὲ κάποιο χωριό, ὅλοι οἱ ἄγριοι Ἰνδιάνοι συγκεντρώνονται στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ νίκη μὲ ἄφθονο φαγοπότι, ἀπόψε δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Τὰ μάτια του, ποὺ ἔχουν τὴν περίεργη ιδιότητα νὰ μποροῦν νὰ δοῦν μέσα στὸ σκοτάδι, σὰν μάτια γάτας, διακρίνουν περίεργες κινήσεις στὰ φυλλώματα δέντρων καὶ θάμνων γύρω ἀπὸ τὸν ὑψηλὸ φράχτη ποὺ τριγυρίζει τὸ χωριό. Κυττάζει μὲ μεγαλύτερη προσοχή, καὶ διακρίνει ἀκαθόριστες σιλουέτες ἀνθρώπων ποὺ ἐνεδρεύουν κρυμμένοι σὲ διάφορα σημεία γύρω - γύρω στὸ χωριό. Ὁ Ζορρὸ ἀνατριχιάζει στὴ σκέψη τοῦ τί θὰ μπορούσε νὰ συμβῆ ἂν δὲν εἶχε τὴν πρόνοια νὰ σταθῆ καὶ νὰ κάνη αὐτὴ τὴν ἀεροκατόπτεισι. Θὰ ἔπεφτε σίγουρα στὰ χέρια

τῶν ἀγρίων Χιβάρος καὶ τὸ κεφάλι του θὰ μεταβαλλόταν χωρὶς ἀμφιβολία σὲ διακοσμητικὸ τῆς καλύβας τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Ξέχωρα δηλαδὴ ποὺ δὲν θὰ κατάφερνε νὰ προσφέρῃ καμμιά βοήθεια στοὺς δυστυχημένους αἰχμαλώτους, ποὺ ἀσφυκτιοῦν κλεισμένοι στὶς βρωμερὲς καλύβες.

Ἄλλὰ, ξαφνικά, ἡ προσοχή τοῦ Ζορρὸ στρέφεται πρὸς ἕνα ἄλλο σημεῖο. Σὲ κάποια μεγαλύτερη ἀπόστασι ἀπὸ τὸ χωριό, διακρίνει κι' ἄλλες ὑποπτες κινήσεις στὰ φυλλώματα τῶν θάμνων. Πιάνει τοὺς μοχλοὺς κατευθύνσεως καὶ τὸ ἐλικόπτερο προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐντελῶς ἀθόρυβα, ἀπὸ ὕψος ἑκατὸ μέτρων ὁ Ζορρὸ παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις ποὺ γίνονται στὸ ἔδαφος. Καὶ διαπιστώνει ὅτι μιὰ ἄλλη ὁμάς ἀνθρώπων προχωρεῖ μὲ προφυλάξεις μέσα στὸ σκοτάδι πρὸς τὸ χωριὸ τῶν Χιβάρος. Ποιοὶ νὰ εἶναι ἄραγε; Μήπως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀρόμπι ποὺ ξέφυγαν ἀπὸ τὴν σφαγὴ καὶ τὴν αἰχμαλωσία καὶ ἔρχονται τώρα νὰ πάρουν ἐκδίκησι;

Ἄλλὰ ὄχι. Κάτω ἀπὸ τὸ ἐξαιρετικὰ δυνατὸ φῶς ποὺ στέλνει γύρω ἢ ἀνταύγεια ἀπὸ τὶς φωτιὲς τῶν ἰθαγενῶν, ὁ Ζορρὸ βλέπει γιὰ μιὰ στιγμή κάποια λάμψη, ἀνάμεσα στοὺς ἄνδρες ποὺ προχωροῦν. Καὶ ἡ λάμψη αὐτὴ τὸν κατατοπίζει ἀμέσως γιὰ τὴν ταυτότητα τῶν ἀγνώστων νυχτερινῶν ἐπισκεπτῶν. Εἶναι ἡ λάμψη καλογυαλισμένου ἄτσα

λίου, Ἀτσαλιού ἀπὸ τοῦφέκια ἢ αὐτόματα. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, λοιπόν, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀστυνομικοί. Ὁ Ζορρὸ θυμᾶται τώρα ὅτι, πρὶν ἀπὸ λίγο, πάνω ἀπὸ τὴν φαισαρία τῶν τραγουδιῶν καὶ τῶν τυμπάνων, εἶχε ἀκούσει κάτι καὶ τοῦ φάνηκε σὰν βουητὸ ἀεροπλάνου. Καὶ καταλαβαίνει ὅτι ὁ σεγιὸρ Περέθ μὲ τοὺς ἄνδρες του εἶναι αὐτοὶ ποὺ προχωροῦν μέσα στὴ ζούγκλα. Ὁ σεγιὸρ Περέθ ἤρθε νὰ ἐπιβάλη τὸ νόμο. Ἀλλὰ διατρέχει ἄμεσο κίνδυνο. Πρέπει ὁ Ζορρὸ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ γιὰ τοὺς Χιβάρους φρουροὺς ποὺ ἐνεδρεύουν στὰ σκοτάδια.

Δὲν προφθάνει ὅμως νὰ κἀνῃ τίποτε. Γιατί, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούεται ἓνα ξαφνικὸ ξέσπασμα θριαμβευτικῶν κραυγῶν. Ἀπὸ δέκα σημεία, οἱ ἀστυνομικοὶ δέχονται τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίθεσι ἀγρίων Χιβάρους. Καὶ πρὶν προλάβουν νὰ ἀντιτάξουν τὴν παραμικρὴ ἀντίδρασι βρίσκονται δεμένοι μὲ γερὰ φυτικὰ σκοινιά ποὺ τοὺς ἐμποδίζουν νὰ κἀνουν καὶ τὴν ἐλαχίστη κίνησι. Μέσα σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα, ὅλα τελείωσαν χωρὶς νὰ ριχτῆ οὔτε ἓνας πυροβολισμός.

Ὁ Ζορρὸ δὲν στέκεται νὰ δῆ περισσότερα. Ὁ καιρὸς ποὺ μένει εἶναι πολὺ λίγος. Μὲ γρήγορο χειρισμό, φέρνει τὸ ἐλικόπτερο σ' ἓνα ξέφωτο ὅπου μόλις φτάνει γιὰ νὰ χωρέσῃ τὸ ἀεροσκάφος. Κατεβαίνει κατακόρυφα καί, ἀφίνοντας τὴ μηχανὴ ἀναμμένη,

πηδάει στὸ ἔδαφος καὶ στέκεται μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ παρακολουθῆ. Βρίσκεται σὲ ἀπόστασι μικρότερη ἀπὸ ἓκατὸ μέτρα ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ φράχτη τοῦ χωριοῦ τῶν Χιβάρους. Καὶ τώρα ὁ δρόμος πρὸς τὰ ἐκεῖ εἶναι ἐλεύθερος. Οἱ φρουροὶ φαίνεται ὅτι περίμεναν ἀκριβῶς νὰ συλλάβουν τοὺς ἀστυνομικούς, ἀκολουθῶντας ἀσφαλῶς τὶς ὁδηγίες τῶν δύο λευκῶν ἐγκληματιῶν ποὺ φαίνεται νὰ βρίσκονται ἐπὶ κεφαλῆς τους. Τώρα, κουβαλῶντας θριαμβευτικὰ τοὺς αἰχμαλώτους τους, μπῆκαν ὅλοι μαζί στὸ χωριό, ὅπου τοὺς ὑποδέχθηκαν καινούργιες κραυγὲς ἐνθουσιασμοῦ καὶ βραχνὲς φωνὲς μίσους. Ὁ σεγιὸρ Περέθ κινδυνεύει στὰ σοβαρά!

Ὁ Ζορρὸ προχωρεῖ γρήγορα, ἀλλὰ μὲ κάθε δυνατὴ προφύλαξι. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ὑπάρχη ἀκόμη κάποιος φρουρός, ἢ κάποια παγίδα. Καὶ τραβάει κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ σημεῖο τοῦ φράχτη ὅπου ἔχει ἐπισημάνει τὶς δύο μεγάλες καλύβες - φυλακὲς τῶν αἰχμαλώτων. Κάτω ἀπὸ τὴ χρυσὴ τοῦ μάσκα, οἱ μῦς τοῦ σαγονιοῦ του εἶναι σφιγμένοι. Καὶ τὸ βλέμμα του ἀστράφτει ἀπὸ τρομερὸ θυμό. Ἡ ἐκδίκησί του ἀπέναντι τῶν κεφαλοκυνηγῶν, ποὺ ἀφάνισαν τὴν φυλὴ τῶν Ἀρόμπι, θὰ εἶναι τρομερὴ. Καὶ ἀκόμη πιὸ φοβερὴ ἢ τιμωρία τῶν δύο λευκῶν.

Ἀθόρυβα, ὁ Ζορρὸ φθάνει

τώρα στον φράχτη που περιβάλλει τὸ χωριό. Ἔχοντας πιάσει τοὺς αστυνομικούς, οἱ ἰθαγενεῖς εἶναι πιά βέβαιοι γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Καὶ οἱ ἄγριες κραυγές που ἀκούονται δείχνουν ὅτι τὸ οἰνόπνευμα ἔχει καταναλωθῆ ἀκόμη σὲ πολὺ μεγάλη ποσότητα.

Ὁ Ζορρό ἀκούμπάει τὸ αὐτί του σπὸν τοῖχο τῆς μιᾶς καλύβας, που ἡ ράχη τῆς ἀποτελεῖ μέρος τοῦ φράχτη. Ἀκούει χαμηλόφωνες ὁμιλίες καί, που καὶ που, κανένα βογ γητό. Βρίσκεται στὸ σωστὸ δρόμο.

Βγάζει ἀπὸ τὴ θήκη τὸ μεγάλο μαχαίρι του καὶ μὲ δυὸ γερὰ χτυπήματα, κόβει τὰ φυτικὰ σχοιμιά που δένουν μεταξύ τους δύο κατακόρυφους στύλους που συγκρατοῦν ἓνα μέρος τοῦ «τοίχου». Ὑστερα ἀρχίζει νὰ κόβει ὀριζόντια. Καί, μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, ἔχει δημιουργήσει ἓνα ἄνοιγμα ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ νὰ χωρέσει ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα. Οἱ αἰχμάλωτοι, Ἀρόμπι, που εἶναι σωριασμένοι ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον, μὲ δεμένα χέρια καὶ πόδια, βλέπουν ξαφνικὰ νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ τοίχου ἓνα κεφάλι που τὸ πρόσωπό του σκεπάζεται ἀπὸ μιὰ χρυσὴ μάσκα. Σὲ λίγο ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας βρίσκεται ὀρθιος ἀνάμεσά τους. Φέρνει τὸ χέρι του στὰ χεῖλη γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ βγάλουν τὴν παραιμικρὴ φωνή.

Οἱ Ἀρόμπι
ἐκδικοῦνται

Π ἈΝΩ ἀπὸ πενήντα ἄνδρες βρίσκονται μέσα στὴν καλύβα ἐκείνη. Καὶ ὁ Ζορρό πληροφορεῖται ἀπ' αὐτοὺς ὅτι στὴ διπλανὴ καλύβα ἔχουν κλεισμένα τὰ γυναικόπαιδα.

Ὁ Καόλα ὁ θεῖος τοῦ Κίτο, ἔχει ἀναλάβει τὴν ἀρχηγία τῶν Ἀρόμπι, ἐπειδὴ ὁ πατέρας τοῦ Κίτο σκοτώθηκε στὴ σύντομη μάχη που ἔγινε στὸ χωριό. Καὶ ὁ Ζορρό τοῦ ἐξηγεῖ ψιθυριστὰ τὸ σχέδιό του:

— Ἐγὼ τοῦ λέει, θὰ ἐξουδετερώσω τὸ φρουρὸ που στέκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Κι' ὕστερα ὅλοι μαζί θὰ ὀρμήσου με ἔξω.

Ὁ Καόλα κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Εἶναι ὅμως καὶ τὰ χλωμὰ πρόσωπα, λέει, που ἔχουν ραβδιὰ που φτύνουν φωτιά.

— Μὴ σὰς νοιάζει γι' αὐτούς, λέει ὁ Ζορρό. Θὰ τοὺς ἀναλάβω ἐγώ.

Ὁ Ζορρό πλησιάζει ἀθόρυβα στὴν πόρτα. Τὸ χέρι του, που κρατᾷ τὸ μαῦρο του μαστίγιο, ὑψώνεται. Μένει μιὰ στιγμὴ ὑψωμένο, κι' ὕστερα τινάζεται ἀνάλαφρα. Καὶ ὁ φρουρὸς μισοστραγγαλισμένος ἔρχεται νὰ πῆσῃ μπροστὰ στὰ πόδια του. Τώρα ὁ δρόμος πρὸς τὰ ἔξω εἶναι ἐλεύθερος. Καὶ ὁ Ζορρό ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς Ἀρόμπι, βγαίνει ἀπὸ τὴν καλύβα.

Με μιὰ ματιά ὁ Ζορρό ζυγίζει τὴν κατάστασι. Με τὸ μαχαίρι του ἀνοίγει μιὰ τρύπα στὸν τοίχο τῆς διπλανῆς καλύβας ποὺ εἶναι ἄδεια. Ὅλοι οἱ Χιβάρος βρίσκονται συγκεντρωμένοι στὴν πλατεία καὶ οἱ καλύβες εἶναι τελείως ἄδειες.

Οἱ Ἀρόμπι μπαίνουν στὴν δεύτερη καλύβα. Κι' ὕστερα τὸ ἴδιο γίνεται με τὴν παρακάτω καὶ με τὴν παρακάτω.

Ἡ κυκλικὴ κίνησι, ἔχει συμπληρωθῆ. Ὁ Ζορρό βρίσκεται δίπλα στὴν καλύβα μπροστὰ ἀπὸ τὴν ὁποία κάθονται οἱ δύο λευκοί. Καὶ πιὸ πέρα, ἀκόμη μιὰ καλύβα, μεγάλη καὶ τυλιγμένη με ἀνθρώπινα κεφάλια ποὺ ἔχουν μέγεθος πορτοκαλλιου. Εἶναι ἡ καλύβα τοῦ ἀρχηγού, μέσα στὴν ὁποία πρέπει νὰ ἔχουν κλειστῆ οἱ αἰχμάλωτοι ἀστυνομικοί.

Ὁ Ζορρό, τότε, σηκώνει τὸ χέρι του καὶ τὸ κατεβάζει. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἄμοιοι με σατανάδες, οἱ πενήντα Ἀρόμπι ὀρμοῦν με φοβερὲς κραυγὲς ἀπὸ τὶς καλύβες ὅπου ἦταν κρυμμένοι. Καὶ ὁ ἀγῶνας μεταβάλλεται σὲ ἀληθινὴ μάχη.

Οἱ δύο λευκοὶ με ταυτόχρονα σχεδὸν κινήσεις τραβοῦν τὰ πιστόλια τους. Αὐτὴ τὴν κίνησι ὅμως περίμενε ὁ Ζορρό. Τὸ μαῦρο του μαστίγιο τινάζεται δυὸ φορές με ἀστραπιαία ταχύτητα. Καὶ οἱ δύο κακοῦργοι χάνουν τὰ πιστόλια ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ ἀντικρύζουν τὸν ἄνθρωπο με

τὴν χρυσὴ μάσκα.

Στὸ χέρι του ὁ Ζορρό κρατᾶ τὸ μαχαίρι του. Καὶ οἱ δύο ἐγκληματῆαι καταλαβαίνουν ὅτι δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ γιὰ νὰ βρεθοῦν νεκροί. Σηκώνουν λοιπὸν τὰ χέρια ψηλὰ καὶ περιμένουν τρέμοντας.

Ὁ Ζορρό βγάζει μιὰ φωνή. Στὴ στιγμὴ, δύο Ἀρόμπι τρέχουν κοντὰ του. Καὶ με γρήγορες κινήσεις δένουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῶν δύο λευκῶν ποὺ μοιάζουν τώρα σάν... λουκάνικα...

Στὸ μεταξύ ἡ μάχη φθάνει στὸ τέλος της. Οἱ Χιβάρος δὲν φέρνουν καμμιά ἀντίστασι. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπὴ πέφτει πάνω στὸ μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο πολυθόρυβο χωρὶ τῶν Χιβάρος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ὁ Ζορρό ἀκούει ἀπὸ κάπου ἔξω ἀπὸ τὸ φράχτη μιὰ κραυγὴ τρόμου. Εἶναι γυναικεῖα κραυγὴ καὶ δείχνει ὅτι κάποια γυναῖκα βρίσκεται σὲ κίνδυνο.

Με μερικὰ πηδήματα, βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Καὶ ἐκεῖ, μπροστὰ στὴν πύλη τοῦ φράχτη ἀντικρύζει ἕνα θέσμημα ποὺ τὸν κάνει νὰ παγώση: Μιὰ γυναῖκα, μιὰ γυναῖκα ποὺ φορεῖ μονάχα ἕνα μαγιὸ, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της σκεπάζεται ἀπὸ ἕνα πυκνὸ βέλο βρίσκεται πεσμένη στὸ ἔδαφος. Καὶ ἀπὸ πάνω της αἰωρεῖται ἀπειλητικὰ τὸ κεφάλι ἑνὸς μεγάλου φιδιου. Ἡ Νάγια με τὸ βέλο, ἡ μυστηριώδης γυναῖκα ποὺ σίγουρα ἔχει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἔρθει γιὰ νὰ τὸν βοηθήση, διατρέχει θανάσιμο

κίνδυνο! Τότε ο Ζορρό τραβάει το μαχαίρι του και χτυπάει με δύναμη και ακρίβεια δίπλα στο κεφάλι του που πέφτει άψυχο στο χώμα.

Η Νάγια στέκεται ὄρθια. Ο Ζορρό άπλώνει το χέρι του προς το πρόσωπό της για να της βγάλει τη μάσκα. Άλλά η Νάγια τραβιέται απότομα προς τα πίσω.

— Όχι, Ζορρό!, του λέει με μελωδική φωνή. Σε παρακαλώ!

— Γειά σου σενιορίτα, και εύχαριστώ, άπαντά ο Ζορρό. Και έλπίζω να έπαιληθεύσουν οι έλπίδες σας.

Με γρήγορα βήματα ξαναγυρίζει στο χωριό και βρίσκει τον Καόλα.

— Ο Ζορρό φεύγει τώρα, του λέει. Όταν ξημερώσει, να έλευθερώσει τον σενιόρ Περέθ και τους άνδρες του.

— Όχι πιο πριν, άπαντάει χαμογελώντας ο Καόλα.

— Όχι πιο πριν, άπαντίει ο Ζορρό. Και αν η φυλή των Άρόμπι με ξαναχρειασθή δεν έχει πιαρά να με καλέσει. Ξέρετε πώς...

Ζωηρές ζητωκραυγές πλημμυρίζουν τον άέρα, καθώς ο Ζορρό βγαίνει από την πύλη του χωριού. Και, βαδίζοντας γρήγορα προχωρεί προς το μέρος όπου έχει αφήσει το έλικόπτερό του.

* * *

Στο ξέφωτο όπου βρίσκεται σταματημένο το Μαύρο ο Έλ Ρέυ πιάσει Ζορρό!

Πουλί, το μικρό αλλά ίσχυρο έλικόπτερο του Ζορρό, κάποια σκιά κινείται μέσα στο σκοτάδι. Είναι ένας γιγαντώσωμος ξανθός άνδρας, ντυμένος μόνο με ένα μαγιό από δέρμα μαύρου Πούμα, που σκυμμένος προσπαθεί να κάνει κάτι. Ο Έλ Ρέυ, που θεωρεί τον έαυτό του βασιλιά της ζούγκλας, χαίρεται που του δίνεται η εύκαιρία να εκδικηθή τον Ζορρό, που του καταπατεί τά... οικόπεδα. Ο Έλ Ρέυ έχει καταλάβει ότι η δύναμη του Ζορρό βρίσκεται στο περίεργο εκείνο μηχανικό πουλί. Και, θα έμπαινε άπόψε μέσα, για να δη πώς λειτουργεί και ίσως - ίσως να το «δαιμάση» για λογαριασμό του. Άλλά ο μεγάλος έλικας που γυρίζει σιωπηλά, τον φοβίζει. Και τότε, μια σκέψη του έρχεται στο μυαλό. Με γρήγορες κινήσεις, ξετυλίγει ένα χοντρό σκοινί από άναρριχητικά κλαδιά και δένει την μια άκρη του σε ένα δέντρο, ενώ την άλλη την τυλίγει πολλές φορές γύρω από τον κατακόρυφο έλικα της ούράς, που είναι ακίνητος.

— Να δούμε τώρα πώς θα φύγει ο Ζορρό, γρυλλίζει με ικανοποίησι.

Και τελειώνοντας το δέσιμο κρύφτηκε πίσω από μια συστάδα θάμνων.

— Άπόψε, μουρμουρίζει,

Τ Ε Λ Ο Σ

Άποκλειστικότητα: Γεν. Έκδοτικάι Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άρ. τεύχους 3 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντòς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικòς Δ)ντῆς: Σ. Άνεμοδουρᾶς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικòς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγòς 38.
Πρωϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθῆναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Έπὶ τὴν συγκλονιστικὴν περιπέτεια τοῦ Ζορρò τῆς ζούγκλας

Ο ΖΟΡΡΟ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

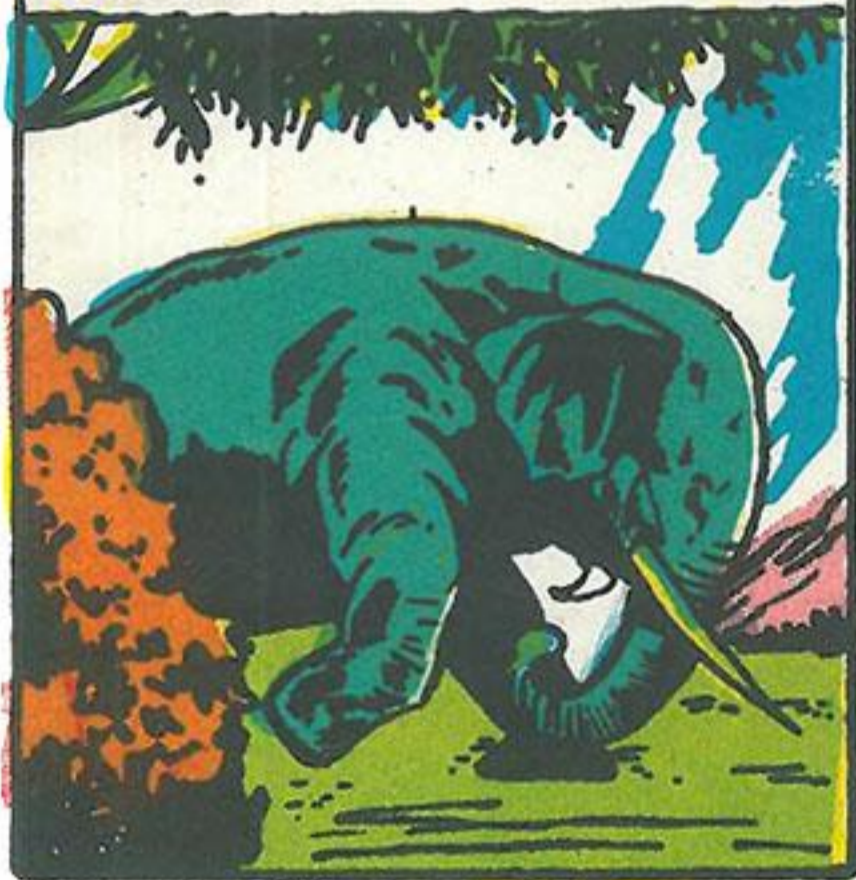
Διαβάστε ὅλοι τὸ 4ον τεῦχος ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρ-
χόμενῃ Παρασκευῇ

Κάτι τὸ καταπληκτικò, κάτι ποὺ δὲν διαβάσατε ποτέ,
θὰ σᾶς χαρίσῃ συγκίνησι μὲ τὴν ἀγωνιώδη του δράσι.

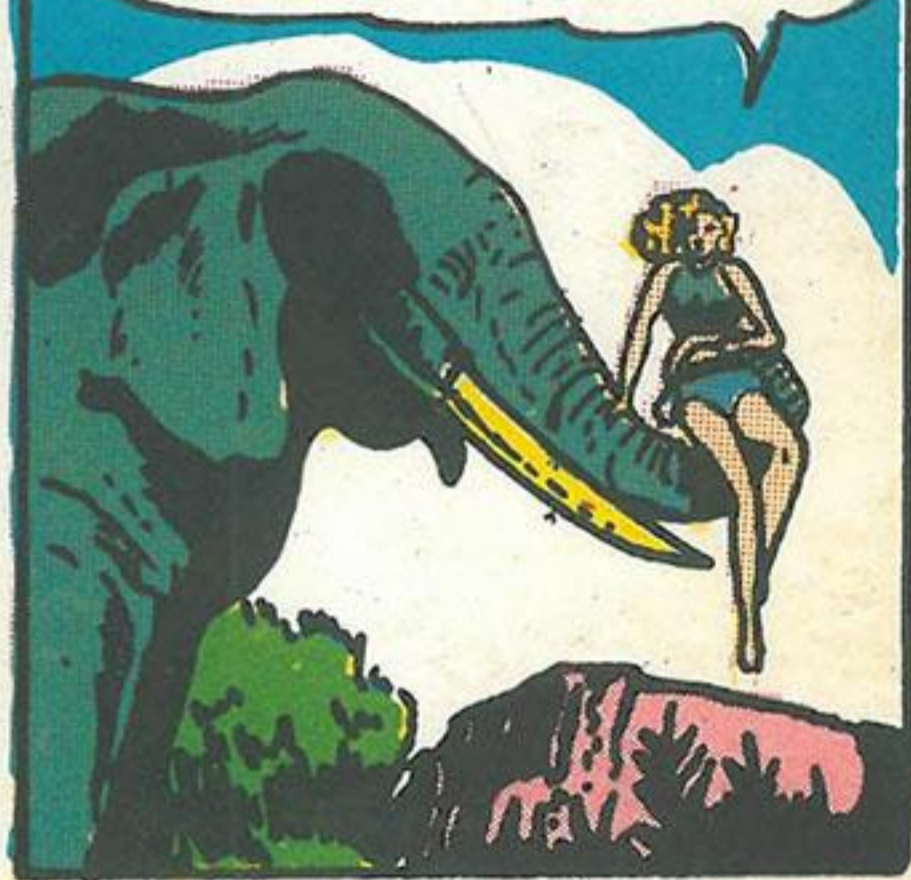
ΚΑΠΤΑΙΝ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΚΑΙ ΕΙΧΑΝ ΔΙΚΙΟ ΝΑ ΦΕΥΓΟΥΝ
ΓΙΑΤΙ ΕΝΑΞ ΝΕΟΣ ΚΙΝΟΥΝΟΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΕΝΟΣ ΤΕΡΑ-
ΣΤΙΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ ΤΑ ΑΠΕΙ-
ΠΟΥΣΕ .

ΑΙΣΕ ΛΙΓΟ.

ΑΡΚΕΤΑ ΦΙΛΕ ΜΟΥ. ΤΑ
ΣΚΥΛΙΑ ΤΟ ΕΣΚΑΞΑΝ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ
ΠΟΥ ΜΕ ΕΣΩΞΑΝ .

ΟΣΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΚΑΠΤΑΙΝ ΚΕ-
ΡΑΥΝΕ ΣΟΥ ΟΦΕΙΛΩ ΤΗ
ΣΩΣΗ ΜΟΥ.. ΜΕ ΛΕΝΕ ΤΑΝΤΟΥ
ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΟΤΕ ΘΑ ΣΕ ΠΛΗΡΩΣΩ
ΤΗΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΜΟΥ.

ΒΛΕΠΩ ΟΤΙ ΔΕΝ
ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ
ΣΕ ΕΠΙΤΗΡΟΥΜΕ..
ΚΑΛΗ ΤΥΧΗ ΤΑΝΤΟΥ
ΟΜΩΣ.. ΠΟΣΕ ΣΥΝΝΕΝΟΦΙΛΟΙ !
ΜΕΛΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ
ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ..

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΜΥΣΤΙ-
ΚΟ ΜΟΥ
ΦΙΛΟΙ !
ΜΟΥ.
ΑΝΤΙΟ .

